

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἑναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 29 Ἀπριλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 18

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 141.)

Οἱ ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοὶ του, ἡ γλῶσσά του, τὴν ὁποίαν ἐξηκόντιζε πρὸς τὰ ἔξω, ἐνέπνεον τρόμον, καὶ καὶ νεῖς δὲν ἠπόρησεν ὅταν ἤκουσε τὴν Κοραλίαν, τὴν Λίαν καὶ τὴν ἀπαθὴ Μάρθαν νὰ ἐκτάλλουν κραυγὰς φρίκης. Ἄλλ' ὁ Χαρδουῆνος ἐκράτει εὐκαμπτον ράβδον ἐξ ἰνδοκαλάμου καὶ πρὶν ὁ ναγαὶ ἀπροφθάσῃ νὰ στραφῇ, δι' ἐνὸς εὐτόχου κτυπήματος ἐθραυσε τὴν σπινθυλικὴν του στήλην. Ὁ Φάνωρ ὀρμήσας, ἀπετελείωσε τὸ ἐρπετόν, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐταράσσεται ἀκόμη ἀπὸ σπασμωδικούς ἀνατιναγμούς.

Ἡ Κοραλία ἦτο λευκὴ ὅπως τὸ φόρεμά της, διότι ἡσθάνετο φρίκην ἀκατανίκητον διὰ τοὺς ὄφεις.

— Παρατήρησε μήπως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, Φάνωρ, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος ἡσύχως εἰς τὸν σκύλον του.

Ὁ Φάνωρ, σείων τὴν οὐράν του, ὡσφράνθη ἐκ νέου τὸ ἀνοιγμα, ἀφ' οὗ δ' ἐξέβαλε ὑλακὴν χαρᾶς, εἰσῆλθεν ἐντὸς χωρὶς ἄλλην διατύπωσιν.

— Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος. . . Ἐλάτε, κύριοι, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος.

— ὦ, προσέξετε ! . . Μὴν ἐμβοῖνετε ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία τρέμουσα ἀκόμη.

— Ἀ, μπᾶ ! δι' ἓνα ν α γ ι ᾶ ; εἶπεν ὁ νεαρὸς Βόερς ἐκπληκτος. Ἐλάτε δά ! πρέπει νὰ ἐμβοῦμεν !

— Ἀλλὰ πῶς ; ἡ θύρα εἶνε πολὺ χαμηλή...

— Αὐτὸ συλλογίζεσθε ; . . . νᾶ, μὲ τὰ τέσσαρα καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἔπασεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐπροχώρησε συρόμενος διὰ τοῦ στενοῦ ἀνέγ-

ματος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς θύρα.

— Κ' ἐγὼ θὰ ὑπάγω ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, καὶ συρόμενος ἐπίσης ὤρμησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Βόερς.

Ἐξηφανίσθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ μυστηριώδες δωμάτιον ἄλλὰ μετ' ὀλίγον φωναὶ ἐκπλήξεως ἠκούσθησαν, καὶ ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ δύο κατασκονισμένοι καὶ γεμάτοι ἀπὸ ἀράχνας.

— Ἰδέτε, εἶπεν ὁ Νεάνδρος Μωβιλαιν, καὶ προσέφερεν εἰς τὴν Κοραλίαν ἓν βραχιόλιον ἀρχαίου σχήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν βαθῆως χαρχγμένα ἱερο-

γλυφικὰ γράμματα τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα ἀπέληγον εἰς δύο κεφαλὰς γλαυκός ἦτο δὲ ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

— Αὐτὸ εἶνε φοινικικὸν βραχιόλι ! ἀνέκραξεν ὁ Χαρδουῆνος, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν γινώσκω τοὺς χαρακτῆρας τὸ κόσμημα τοῦτο ἐστόλισε τὸν βραχιόνα καμμίας εὐμορφῆς ποῦ ἀπέθανε πρὸ τεσσάρων περίπου χιλιᾶδων ἐτῶν.

— Βάλετέ το εἰς τὸ ἰδικόν σας, εἶπεν ὁ Νεάνδρος εἰς τὴν Κοραλίαν.

— Ἀ, ὄχι, αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν κ. Χαρδουῆνον, νομίζω, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου, ἀπήντησεν αὐτή.

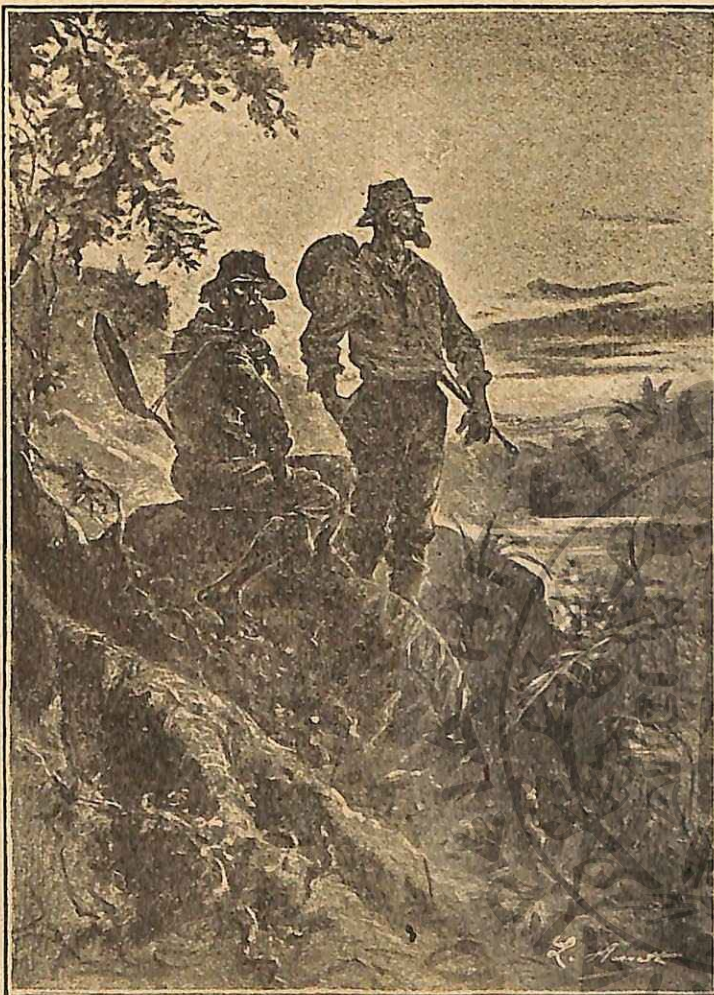
— Τί λόγια εἶν' αὐτά ! . . διαμαρτύρομαι ἀπολύτως ! ἀνέκραξεν ὁ Μαρτιάλης. Ὁ Μωβιλαιν τὸ εὔρε καὶ σᾶς τὸ προσφέρει εἶνε λοιπὸν ἰδικόν σας, ἂν θέλετε νὰ τὸ δεχθῆτε.

— Ἐγὼ δὲν φορῶ κοσμήματα, ἀπήντησεν ἡ Κοραλία μειδιῶσα. Ἀ ἡ λαίδη Θεοδώρα ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ ὡς ἐνθύμιον τοῦ ταξειδίου της, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μᾶς εὐχαρίσται ὅλους. Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριε Νεάνδρε ;

— Ὅπως θέλετε.

— Τότε λοιπὸν, λαίδη Θεοδώρα, φορέσατέ το, καὶ ἄς το θαυμάσουν οἱ εὐγενεῖς συμπατριῶταί σας εἰς τὸν προσεχῆ χορόν, ποῦ θὰ δώσετε εἰς τὸ μέγαρόν σας, εἶπεν ἡ Κοραλία, καὶ ἐπέρασε τὴ ἀρχαίον κόσμημα, ὅχι ἄνευ δυσκολίας τιῆς, εἰς τὴν χειροκτιοφόρον χεῖρα τῆς εὐγενοῦς Ἀγγλίδος, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν ἐκ χαρᾶς.

— Δέχομαι, διότι δὲν εἶδα θαυμασιώτερον πρᾶγμα ἢ αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ἀνέκραξεν ἡ λαίδη, ἐναγκα-

• Οἱ ξένοι ἐράνηταν εἰς τὴν κλιτύν. . . (Σελ. 150, στήλ. γ'.)

λισθεῖσα καὶ καταρλίχασα τὴν Κοραλίαν.

— Παράδοξον πρᾶγμα! εἶνε τὸ πρῶτον κόσμημα τὸ ὁποῖον εἶδα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος· ὁ Νεάνδρος ἔχει τυχερὸ χέρι.

— Ὅταν λοιπὸν θέλετε νὰ εὕρετε καὶ ἄλλα, νὰ στέλλετε νὰ με ζητήτε! εἶπεν ὁ Βόερ ἡχηρῶς γελῶν καὶ κατευχαριστήμενος.

Οἱ ἐπισκέπται, ἀφ' οὗ ἐπρογευμάτιζαν λιτῶς, ἀπεχαιρέτισαν τὸν Χαρδουῆνον καὶ διηθύνθησαν εἰς τὸ Μασσαϊχώριον, κατμαγευμένοι ἀπὸ τὴν θελκτικὴν ἐκδρομὴν των.

Ἡ ἐπισκεψὶς τῶν Ἀγγλων ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἀπεχαιρέτισαν τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Μασσαί καὶ τοὺς ἄλλους μετ' αὐτῶν, διότι κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἔζησαν μαζὶ καὶ ἐγνωρίσθησαν, ἐξετίμησαν πολὺ ἀλλήλους καὶ ἡγάπηθον.

Ἡ λαϊκὴ Θεοδώρα ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι ἐμελλε ν' ἀφήσῃ τὴν ζωὴν αὐτὴν τῶν ἀποίκων, ἡ ὁποία τῇ ἐφάνετο ἡ πρωτοτυπιότερα καὶ θελκτικότερα ζωὴ τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὁ λόρδος Φάϊρφηλντ καὶ ὁ Χίτζινς ἐβιάζοντο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ συστήσουν τὴν ἑταιρείαν πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ χρυσωρυχείου, καὶ ἔμειναν ἀκαταίτητοι. Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ υποκύψῃ, καὶ ἀνεχώρησαν μετ' αὐτὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἐπανέλθουν τὸ γρηγορώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΔΥΟ ΥΠΟΠΤΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Ἐξ ἐβδομάδας περίπου μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ λόρδου Φάϊρφηλντ καὶ τῶν συγγενῶν του, ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα, ἀκολουθούμεναι ἀπὸ τὸν μικρὸν μαῦρον ἀκόλουθόν των, τὸν Μπουπέον, τὸν δωδεκαετῆ ἀδελφὸν τῆς Μίξ - Μίας, μετέφερον ἡμέραν τινα εἰς τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸν Γεράρδον τὸ πρῶτευμά των. Ἡ ἀπόστασις μετὰ τῆς ἐπαύλεως καὶ τοῦ χρυσωρυχείου δὲν ἦτο μεγάλη· ἀλλ' αἱ δύο κόραι ἐβράδυνον συλλέγουσαι καθ' ὁδὸν ἄνθη, ὃ δὲ μικρὸς αὐτὸς περίπατος μετεβόλλετο εἰς ἀληθὴ ἐκδρομὴν, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς κυρίας Μασσαί, ἥτις ἐθεώρει πολὺ χρήσιμον τὴν ἡτυχὸν ταύτην καὶ κανονικὴν ἀσκήσιν.

Εἶχον εἰσέλθῃ εἰς μίαν ἀτραπὸν, τὴν ὁποίαν εἶχον χαράξῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς πρασίνης γλῶσσης τὰ βήματα τῶν ὁδοιπόρων, ὅτε διέκριναν ἔξαφνα δύο ἀνθρώπους ἀρκετὰ ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, καθημένους εἰς τὸν ἀνθροπον μιᾶς κλιτύος. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον· ἦσαν λευκοί, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ κρίνῃ τις ἀπὸ τὸ μαυρισμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρόσωπόν των καὶ ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Τὰ ἐνδύματά των ἦσαν ἐλεεινά· τὴν ἐνδυμασίαν των ἀπετέλουν ψάθινοι πῖλοι

καταβασμένοι ἕως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, πανταλόνια ἐμβλωμένα, δεμένα μετὰ σπάγον εἰς τὴν μέσην, ἐξεσχισμένα μάλλινα ὑποκάμισα· ὁ εἰς ἐφόρει ὑποδήματα στραβοπατημένα καὶ οἰκτρά, οἱ πόδες τοῦ ἄλλου ἦσαν σκεπασμένοι μετὰ πυκνὸν στρώμα κόνεως καὶ λάσπης· καὶ οἱ δύο, ὅπως ἄλλοτε οἱ τρουβιζοῦροι τὴν κιθάραν των, ἔφερον δεμένον μετὰ ζωστήρα, ὅστις ἀπὸ τὸν ὦμον κατέβαινεν εἰς τὴν ἀντίθετον πλευράν, παλαιὸν σκουριασμένον τηγάνιον μετὰ μεγάλην λαβήν.

Αἱ δύο κόραι πολὺ ἐκπλαγεῖσαι καὶ φοβηθεῖσαι καὶ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν συνάντησιν, ἐδίστασαν ὀλίγον καὶ ἐσκέφθησαν ἂν ἔπρεπε νὰ στραφῶν ὀπίσω ἢ νὰ διέλθουν πρὸ τῶν ὑπόπτων ἐκείνων προσώπων. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκοντο πλησιέστερον εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον παρὰ εἰς τὴν ἐπαυλιν, δι' ὃ ἀπεφασίσαν νὰ διαβῶσι τὸν Ρουβίκωνα, δηλαδὴ νὰ προωρῇσιν τολμηρῶς. Ἀλλωστε οἱ δύο ἄγνωστοι δὲν ἐφάνιντο νὰ ἔχουν κακὰς διαθέσεις, διότι ὅταν αἱ δύο κόραι ἔφθασαν πλησίον των, ὁ ὀλιγώτερον κακοειδυμένος ἐσηκώθη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν παλαιὸν τοῦ πῖλον.

Ἡ Κοραλία εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον ἀπήντησε δι' ἑλαφρὰς κλίσεις· τῆς κεφαλῆς· προσπαθοῦσαι δὲ νὰ μὴ φανοῦν φοβημέναι, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἐν ᾧ ἡ καρδιά των ἐκτύπα δυνατὰ.

Τί ἐζητοῦν ἀρὰ γε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο οἱ δύο παράδοξοι αὐτοὶ ἄγνωστοι; Τί ἤρχοντο νὰ κάμουν; ποίους σκοποὺς εἶχον; περὶ τούτου συνεζήτησαν μετὰ χαμηλὴν φωνὴν αἱ δύο νεάνιδες. Ὅτε δὲ ὁ Μπουπέος, ἀφ' οὗ ἐγύρισε καὶ εἶδεν ὀπίσω, εἶπεν ὅτι οἱ δύο ἄγνωστοι ἤρχισαν νὰ βαδίζουν καὶ ἐφάνιντο ὅτι ἤρχοντο κατόπιν των, δὲν εἰσπύρεσαν νὰ φυλάξουν πλέον ἡσυχον τὸ βῆμα τοῦ περιπάτου, ἀλλ' ἐτάχυναν αὐτὸ, καὶ σχεδὸν τρέχουσαι ἔφθασαν εἰς τὸ μεταλλεῖον.

— Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, προχωρήσας ζωηρῶς πρὸς αὐτὰς ὅτε τὰς εἶδεν ἐντελῶς ὡχρὰς καὶ ἀσθμαινοῦσας.

— Ἀχ, Ἑρρίκε, ἐπήραμεν ἓνα φέρον!... δύο ἄνθρωποι!... Εἶνε τόσο σπάνιο ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς τέτοιους εἰς αὐτὰ τὰ μέρη...

— Κακοῦργοι, χωρὶς ἄλλο.

— Μὲ τόσο ὑποπτό πρόσωπο!...

— Καὶ τὸ καπέλλο καταιδασμένο ὦ; τὰ μάτια τους!...

— Διὰ νὰ κρυφθοῦν!...

— Δύο ἄνθρωποι! Τί εἶδους ἄνθρωποι; Πόθεν ἔρχονται; Μήπως εἶνε ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Μωδιλοῖν; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὡ, ὄχι! Ὁλως διόλου ὄχι! Ἐγὼ τοὺς γνωρίζω ὅλους, ὅσοι ἐργάζονται εἰς τὴν ἐπαυλιν τῶν Μωδιλοῖν. Αὐτοὶ δὲν εἶνε Βόερς, εἶμαι βεβαία.

— Ἀχ, Θεέ μου! νὰ τοι! ἀνέκρα-

ξεν ἡ Λίνα, τρέχασα νὰ κατχύγῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν κ. Μασσαί, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τινα, κρατῶν ἐν σημειωμταρίον εἰς τὴν χεῖρά του.

Πράγματι οἱ ξένοι ἐφάνησαν εἰς τὴν κλιτὴν τῆς ὄχθης τοῦ ποταμίου. Χωρὶς δισταγμὸν ὁ Ἑρρίκος διηθύνθη πρὸς αὐτούς, ἔτρεξε δὲ καὶ ὁ Γεράρδος, μαντεύσας ὅτι κατὰ τὰ συμβῇ.

— Τί ζητεῖτε, παλλικάρικ μου; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος. Ἐδῶ εἶνε ἰδιωτικὸν κτήμα ὅπου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμβῇ κανεὶς χωρὶς ἄδειαν. Ἀλλ' εἰμεθα πρόθυμοι νὰ σας βοηθήσωμεν ἂν ἔχετε ἀνάγκην.

— Ἰδιωτικὸν κτήμα, αἶ; ἀπήντησε μετὰ ζωηρὸν ἀγγλικὸν τόνον ἐκεῖνος ἐκ τῶν δύο, ὅστις ἐφόρει τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα. Καὶ εἰμπορὼ νὰ μάθω τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ ἰδιωτικὸν κτήμα;

— Τοῦ κ. Μασσαί, τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν ἡμῖς μίλλιον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ τὴν ἀποικίαν τοῦ Μασσαϊχωρίου.

— Εἰμποροῦμεν νὰ μάθωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος μετὰ τόνον βραδὺν καὶ δογματικόν, τί εἶδους ἐργασίαι εἶνε αὐταὶ ποὺ γίνονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι;

— Δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ σᾶς τὸ εἶπω· εἶνε μεταλλευτικαὶ ἐργασίαι.

— Ὡστε εἶνε μεταλλεῖον ἐδῶ, ἀλήθειαι; Καὶ ἡ φλέβα εἶνε καλὴ;

— Καθὼς φαίνεται.

— Καί... εἰμπορὼ νὰ ρωτήσω...

— Συγγνώμην. Ἀρκετὰ ἠρωτήσατε.

Τώρα ἀπαντήσατε, σᾶς παρακαλῶ. Τί θέλετε ἐδῶ; Ἐργασίαν;

— Κυρίως ὄχι.

— Τότε τί ζητεῖτε; βοήθειαν; ἰατρικὰ; τροφήν; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τινος ἀνυπομονησίας, διότι ὁ τοῖος τοῦ ρακενδύτου ἦτο θρασὺς καὶ ἤρχισε νὰ ἐρεθίζῃ τὰ νεῦρά του.

— Δὲν ζητοῦμεν βοήθειαν...

— Ἄν εἰμποροῦς ὁ κύριος νὰ διατάξῃ νὰ μας δώσουν κατὰ νὰ φάμε, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα, ἐψιθύρουν ὁ δεύτερος, περιφύρων σκυθρωπὸν βλέμμα τριγύρω του. Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας δὲν ἔβαλα τίποτε ἐστὶ στόμα μου. Σὺ, Δίκ Βραϊν, ποὺ εἶσαι ξηρὸς σὰν σκουπιδόξυλο, εἰμπορεῖ νὰ χορταίνῃς μετὰ λόγια· μὰ ἐγὼ ὁ Τζὼν Δάβις δὲν χορταίνω μ' αὐτὸ τὸ φαγητό.

— Ὅθι σᾶς δώσουν νὰ φάγῃτε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ ἀφ' οὗ ἐσκουρασθῇτε, θὰ μᾶς εἰπῇτε διατὶ ἤλθατε.

— Δὲν θὰ μᾶς δώσετε καὶ νὰ πιθῶμε; ἠρώτησεν ὁ Δάβις μετὰ ἀστραπὴν ἀπληστίας εἰς τὸ βλέμμα του. Ἀς εἶνε ὅ,τι τύχη!...

— Καλὰ, θὰ σᾶς δώσωμε καὶ νὰ πιθῇτε.

Ὁ Ἑρρίκος, προκαλέσας τὸν Λεγκνέ, τῷ ἔδωκεν ὁδηγίαν τινας, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ Γεράρδος ἀπεμακρύνθησαν.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Ἡ οἰκογένεια Φασουλῆ κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Κυκλοδόρου, ἀριθμὸς 0. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κύριον Φασουλῆν, ἀπὸ τὴν κυρίαν Φασουλίαν καὶ ἀπὸ καμνία εἰκοσαρία Φασουλάκιδες, τὰ παιδάκια των.

Τὸ σπῆτι ἔχει ἀπὸ πίσω ἓνα μέγαλον κήπον, ποῦ εἶνε γεμάτος δένδρα, λουλούδια καὶ λαχανικά· μὰ κατὰ λαχανικά περίφημα!

Μέσα εἰς τὸν ὠραῖον αὐτὸν κήπον ἐπεριπατοῦσαν ἓνα πρωὶ ὁ κύριος Φασουλῆς καὶ ἡ κυρία Φασουλίνα, ὅταν ἔξαφνα ἀκούουν ἓνα Οὐά!

— Τί εἶνε αὐτό; ἐρωτᾷ ὁ κύριος Φασουλῆς.

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ; ἀπαντᾷ ἡ κυρία Φασουλίνα. Βάτραχος δὲν

εἶνε βέβαια... Ἡ φωνὴ βγαίνει ἀπὸ ἐκείνη τὴ μάπα, τὴ μεγάλη, καὶ μοιᾶζει σὰν παιδικία... Μήπως ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε πάλι καὶ κανένα ἄλλο παιδάκι;

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! λέγει μετὰ χαρὰν ὁ πατέρας.

Τρέχει, σηκώνει τὸ μεγάλο φύλλον τῆς μεγάλης μάπας, καὶ τί νὰ ἰδῇ ἀπὸ κάτω;... Ἐνα παιδάκι, ἓνα μικρὸ Φασουλάκι, τὸν πειδὸ μικρὸ καὶ τὸν πειδὸ χαριτωμένο ἀπ' ὅλους.

— Ἐλα νὰ ἰδῇς, φανάζει ἐστὶ γυναικὰ του· φώναξε καὶ τὰ παιδιὰ μας νὰ ἰδοῦν τὸ ἀδελφάκι τους!

Μολονότι οἱ Φασουλήδες εἶχαν, καθὼς σὰς εἶπα, ἓνα σωρὸ παιδιὰ, ὅμως εὐχαρίστησαν μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν τους τὸν Θεόν, ποῦ τοὺς ἔστειλε καὶ αὐτὸ τὸ ὠραῖο παιδάκι.

Οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες, καθὼς ἀκούσαν τὰς φωνάς, ἔτρεξαν μετὰ μεγάλην χαρὰ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ καλημερίσουν τὸ ἀδελφάκι τους. Ἀκόμη καὶ τὸ πουλάκι, ποῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐδῆκε ἀπὸ τ' αὐγὸ του, ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: — Καλὴ μέρα, Φασουλάκι!

Ἐτοίμηθη εἰς τὸν κόσμον ὁ μικρὸς Φασουλάκης, ποῦ θὰ σας διηγηθῶ ὅλην τὴν ἱστορίαν. Εἶνε πολὺ περίεργη, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ σας εὐχαρίστησιν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΤΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΟΜΗ δύο μικραὶ αἰθουσῶν, ὑπολείπονται, καὶ τὰ γλυπτά ἐργα τοῦ Μουσείου μας τελειοῦν. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ὀνομάζεται Α' ὁ οὐ σ α τ ι κ ὠ ν Α' ν α γ λ ῦ φ ω ν, καὶ περιλαμβάνει κυρίως ἀναθήματα, ἀγριερώματα, τὰ μ α τ α, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον, ἤτοι ἀνάγλυφα ἀγριεωθέντα εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνευθεθέντα εἰς ἀνασκαφὰς ἀρχαίων ναῶν. Τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε σπουδαῖα καὶ ἀξιοπαρατήρητα, ὅχι μόνον διὰ τὴν τέχνην των, ἣ ὅποις εἶνε καλλίστη, ἀλλὰ προπάντων διότι μᾶς ἀποκαλύπτουν διαφόρους λεπτομερείας τῆς λατρείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ὁ ἐπισκέπτης ἔχει ἐδῶ πολλὰ νὰ ἴδῃ, πολλὰ νὰ θαυμάσῃ, πολλὰ νὰ μάθῃ.

Μέγα μέρος τῆς αἰθούσης καταλαμβάνουν τὰ ἀγριερώματα, τὰ εὐρεθέντα κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ἀσκληπείου, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν τῷ 1876. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Ἀκρόπολιν, θὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ περιφάρμου τούτου τοῦ Ἀσκληπείου, ὁ ὁποῖος ἀνασκαφὴς ἔφερεν εἰς φῶς ὁλόκληρον ὁθησαυρόν. Τὰ ἀναθήματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν ἐδῶ, εἶνε ἔργα τοῦ Δ' αἰῶνος π. Χ. καὶ ἀγριεωθήσαν εἰς τὸν πατέρα τῆς Ὑγείας ὑπὸ διαφόρων ἀσθενῶν.

Εἰς τὰ περισσότερα (ἀρ. 1329—1377) ἐπικρατεῖ ὁ ἴδιος τύπος:

Ὁ Ἀσκληπιὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου, εἶτε μόνος, εἶτε μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὑγείας, εἶτε μετ' ἄλλων θεοτήτων. Δένδρον σκιάζει συνήθως τὸ ἱερὸν σύμπλεγμα, καὶ παρ' αὐτὸ ἐλίσσεται ὁ ὄφας, τὸ ἑμβλημα τῆς ὑγείας, τὸ ὁποῖον βλέπομεν καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὰς πινακίδας μερικῶν Φαρμακείων. Ἀπέναντι τοῦ θεοῦ παρίσταται ὁ βωμὸς, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου προσέρχονται οἱ ἀσθενεῖς ἰκέται, ἀνατείνοντες τὰς χεῖρας πρὸς χαιρετισμόν, ἢ φέροντες ζῆλα πρὸς θυσίαν ἢ ἄλλας παντοειδῆς προσφορὰς. Τὰ συμπλέγματα τῶν ἰκετῶν εἶνε περιεργότατα. Ἀλλοῦ εἶνε εἰς ἡ ὀλίγη, ἄλλοῦ εἶνε ὁλόκληρος ὁμάς, τῆς ὁποίας προηγούνται παιδία. Κατὰ κανόνα σχεδὸν θὰ προηγῇται ἐν παιδίον, ὁδηγῶν τὸν κριόν, ὁ ὁποῖος θὰ θυσιασθῇ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὑπάρχει καὶ ἐν τοιοῦτον ἀνάγλυφον ὠραιότατον, ὅπου ὁ Ἀσκληπιὸς μετὰ τῆς ἀκολουθείας του παρίσταται ἐντὸς κομποῦ ναΐσκου, ὑπερκειμένου

τῆς λοιπῆς πομπῆς τῶν ἰκετῶν. Εἰς ἐν ἄλλο (ἀρ. 1329), παρίσταται ἀνὴρ ἰκετεύων ἐνώπιον βωμοῦ, ἐν ᾧ ἄνωθεν, μέσσα ἀπὸ σπήλαιον, προβάλλει ὁ Πάν, συμπάριστα δὲ καὶ τρεῖς Νύμφαι. Ἐπὶ τοῦ γείσου ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφή:

Ἀρχάνδρος Νύμφαις καὶ Πανί.
Ἄλλα ἀναθηματικὰ ἀνάγλυφα (ἀρ. 1423—1428) προέρχονται ἀπὸ ἄλλον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸν ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε τὸ ὑπ' ἀρ. 1425 ἀνάγλυφον, ἀπὸ βάθρον μνημείου ἀνεγερθέντος πρὸς ἀνάμνησιν νίκης, τὴν ὁποῖαν ἐνίκησε κάποιος εἰς τοὺς Ἀγῶνας, τοὺς τελουμένους πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐπὶ τοῦ θρόνου κάθηται ὁ Ἀσκληπιός, ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ ἡ Ὑγεία καὶ ἡ Νίκη, ἡ ὁποία θὰ ἐστεφάνωνε τὸν νικητήν. Εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν παρίσταται ἡ Ἥπιδιον, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Περιέργον εἶνε καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 1428 ἀναθηματικὸν πινακίον, τὸ παρίστανον ἀνάγλυφα δύο ὄτα, με λατινικὴν κάτωθεν ἐπιγραφήν, ἐπὶ πλάκῃς ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἄλλοτε ἦτο χρυσή. Καὶ τὸ ἀνάθημα αὐτὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπενθυμίζει πολὺ τὰ τὰ μ α τ α τῶν ἰδικῶν μας ναῶν, μετὰ τῶν ὁποίων τὰ θεραπευθέντα μέλη, πῶδια, χέρια, μάτια, χρυσᾶ, ἀργυρᾶ ἢ κέρνα, εἶνε συχνότατα.

Θαυμάσια εἶνε καὶ τὰ ὁμοιώματα ἐκεῖνα ἀνάγλυφα (1445—1449), εἰς τὰ ὁποῖα παρίσταται ἐντὸς σπηλαίου τρεῖς Νύμφαι, ὁδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς χορόν. Κάποτε συμπάρισταται καὶ ὁ Πάν ὁ τραγόπους, παίζων τὴν σύριγγα. Μία δὲ μεγάλη πωγωνοφόρος μορφή, ἡ ὁποία φαίνεται εἰς τὴν γωνίαν, εἶνε ἡ τοῦ Ἀχελώου, καὶ συμβολίζει τὴν πηγὴν, πηγήσιν τῆς ὁποίας τελεῖται ὁ χορὸς. Καὶ αἱ παραστάσεις αὐταὶ εἶνε τὸσον ὠραῖαι, τὸσον κομψαί, τὸσον ποιητικαί, τὸσον δροσεραὶ καὶ εἰδυλλιακαί, ὥστε ἂν μου ἔδιδαν τὸ δικαίωμα νὰ πάρω κάτι ἀπὸ τὸ Μουσεῖον, θὰ ἐξέλεγα τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ πέντε αὐτὰ ἀνάγλυφα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μία ἀπλή ὑπόθεσις. Οὔτε θὰ μού το ἔδιδαν, οὔτε θὰ το ἤθελα αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἀπεναντίας, ἂν εἶχα τίποτε καλόν, θὰ το ἐγάρχιζα εἰς τὸ Μουσεῖον, διὰ νὰ πλουτισθῇ ἡ ἐθνικὴ συλλογὴ, καὶ αὐτὸ βεβαίως εἶνε τὸ καθήκον παντὸς Ἑλλήνου. Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουν ὁλόκληροι αἰθουσῶν, ἀποτελούμεναι ἀπὸ δωρεὰς φιλοπατρίδων ὁμογενῶν;

Παραλείπω τὰ ἄλλα τῆς αἰθούσης ταύτης, καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὴν τελευταίαν α' Α' ὁ οὐ σ α τ ι κ ὠ ν Α' ν α γ λ ῦ φ ω ν. Ἐδῶ ἔχομεν κυρίως π ο λ ι τ ι κ ᾶ ἀνάγλυφα. Λέγονται δὲ πολιτικὰ τὰ ἀνάγλυφα, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν ἄνωθεν ἢ κάτωθεν πλάκας, φερούσας ψηφίσματα, συνθήκας συμμαχίας, εὐθύνas ἀρχόντων,

κτλ. Εἶνε προσωποποιήσεις, ἀλληγορικαὶ μορφαί, ἔχουσαι ὅμως πάντοτε σχέσιν μετὰ τὴν ἐπιγραφήν. Παραδείγματα χάριν αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 1465—1468 ἐνεπίγραφοι πλάκες, εἶνε κατάλογοι ἐρήθων φοιτῶντων εἰς γυμνάσια· καὶ ἰδοὺ ὅτι κάτω παρίστανται ἐρηθῆαι, ὡς νικηταὶ εἰς ναυτικούς ἀγῶνας.

Σπουδαίωται εἶνε ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1472 πλάξ, ἡ φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν περὶ τῆς Σκευοθήκης τοῦ Φίλωνος. Εὐρεθῇ ἐν Πειραιεῖ, παρὰ τὸν λιμένα τῆς Ζέας, τῷ 1882. Ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν πολλὰ περὶ τῆς τοπογραφίας τοῦ ἀρχαίου τούτου λιμένος καὶ περὶ τῶν ὄρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Ἑλευσίνιος ἀρχιτέκτων Φίλων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐξηκαστίδου, ἀνέλαβε νὰ ἰδρῶσῃ λιθινὴν σκευοθήκην τοῦ Ναυστάθμου ἐν Ζέᾳ, ὅπως φυλάσσωνται ἐν αὐτῇ «τὰ κρεμαστὰ τῶν νηῶν σκεύη», δηλαδὴ τὰ ἐξαρτήματα τῶν πλοίων.

Ἀλλ' ἡ συνέχεια τῶν αἰθούσης τούτης, ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἐπιγραφῶν, περιέχει καὶ πολλὰ ἄλλα γλυπτά ἔργα, — ἓνα μὲγαν βωμὸν ἐκ μαρμάρου, ἐν μέγα κορινθιακὸν κιονόκρανον, σαρκοφάγους, νεκρόδειπνα κτλ. — ἡ συνέχεια τῆς αὐθούσης ταύτης, εἶνε πλέον τὰ ὑπόγεια τοῦ Μουσείου, ὅπου αἱ ἐνεπίγραφοι πλάκες, αἱ διαφωτίζουσαι τὸσον τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν φιλολογίαν, παρατάσσονται κατὰ ἑκατοντάδας. Ἀλλὰ τὸ τμήμα τοῦτο δὲν θὰ το ἐπισκεφθῶμεν ἡμεῖς. Οὔτε τὸ ἐπισκέπτονται συνήθως οἱ ἀπλοὶ ἐπισκέπται τοῦ Μουσείου. Τὸ ἐπισκέπτονται οἱ μεμνημένοι εἰς τὴν ἐπιστήμην, διὰ τοὺς ὁποίους μία ἀπλή ἐπιγραφή — γρίφος ἄλυτος δι' ἡμᾶς, — ἔχει κάποτε ἀσυγκρίτως μεγαλητέραν ἀξίαν καὶ ἀπὸ τὸ ὠραιότερον, τὸ καλλιτεχνικώτερον ἀνάγλυφον, ἐξ ὅσων ἔθωμάσαμεν ἕως τώρα!

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἦμην ἐπὶ τὰς ἐτῶν. Εἶχα ξανθοὺς βοστρύχους, γαλανὰ μάτια, καὶ μίαν γρατῖαν θείαν, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ἀναστασία. Μίαν ἡμέραν, τὴν παραμονὴν τῆς Παναγίας, ἡ θεία μου Ἀναστασία, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ εὐσεβής, μ' ἐπῆρε κατὰ μέρος, — δηλαδὴ εἰς τὰ γόνατά της, — καὶ μου εἶπε τρόπον τινὰ ἐπισήμως:

— Γιαννάκη μου, αὐριο θὰ κοιωνήσῃς. Τώρα πεῖς ἐμεγάλωτες, καὶ τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, πρὶν κοιωνήσῃς, ἐξομολογοῦνται. Νὰ πᾶς, παιδάκι μου, καὶ σὺ νὰ ἐξομολογηθῇς.

— Ναί, θεῖσα... ἐψιθύρισα μὲ κάποιον φόβον.

— Δοιπόν, τώρα ἀμέσως νὰ προσπαθῇς νὰ ἐνθυμηθῇς ὅλα σου τὰ ἀμάρτηματα, ὅσα ἔκαμες εἰς τὴν ζωὴν σου, καὶ ὕστερα νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ εἰπῇς τοῦ Παπᾶ.

— Μ' ἂν λησμονήσω κανένα, θεῖσα; ἠρώτησα τρομαγμένος.

Ἡ θεία μου ἐχαμογέλασε καὶ ἀπήντησεν:

— Ἐ, δὲν πειράζει· καὶ ὅσα ξεχάσῃς, θὰ σου συγχωρηθῶν ὅπως κ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ ἐνθυμηθῇς· φθάνει μόνον νὰ μὴ το κάμῃς ἐπίτηδες.

— Ναί, θεία μου...

— Ἀλλὰ πρόσεξε ὅμως ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν, πρέπει νὰ εἶσαι πρόνιμος, πολὺ πρόνιμος...

— Ἀ! καὶ δὲν θὰ μ' ἐμπορῶ πεῖς νὰ τρώω σουτζούκια; ἠρώτησα ἀνήσυχος.

Ἡ θεία μου ἐχαμογέλασε πάλι καὶ ἀπήντησε:

— Θὰ μ' ἐμπορῇς μόνον ποῦ δὲν θὰ τα πέρνῃς κρυφὰ ἀπὸ τὸ ἐρμάρι...

Μετὰ μίαν ὥραν ἤμουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν γειτονικὴν μὲς Φανερωμένην. Ἡ καρδιά μου ἐκυποῦσε τίς-τάς, τίς-τάς... Τριγύρω μου ἦσαν ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας, καὶ ἐπερίμεναν καὶ αὐτὰ τὸν Παπᾶν, διὰ νὰ τα ἐξομολογήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Παπᾶς δὲν ἐφάνετο. Καὶ τὰ λεπτά, τὰ ὁποῖα μού ἐφάνοντο ἀτελείωτα ὡς ὦραι, ἐπερνοῦσαν τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου.

Ἡ Ἀννέτα, ἡ γρατῖα ὑπέρτερα τοῦ ἱερέως, ἐπαρουσιάσθη μετ' ὀλίγον καὶ μ' εἶπε:

— Παιδιά, ὁ Δέσποτας δὲν θὰ ἐξομολογήσῃ τώρα, γιατί τὸν ἔκραξαν 'ς ἓνα σπῖτι ποῦ ἔχουν ἄρρωστο. Ἄν δὲν βαρύνει νὰ περιμένετε, εἰμπορεῖτε νὰ γυρίσετε ἀργότερα.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τοὺς το ξαναπῇ τὰ παιδιὰ ἔφυγαν ἀμέσως, καὶ αἱ πλάκες τῆς ἐκκλησίας ἀντήχησαν ἀπὸ τὰ συρτὰ ἢ πηδηκτὰ βήματά των.

Ἐγὼ ἔμεινα μόνος, καὶ ἡ Ἀννέτα μ' ἐπλησίασε.

— Γιαννάκη μου, ἐσύ νὰ μὴ φύγῃς, μού εἶπεν. Ἡ θεία σου δὲν θέλει νὰ γυρίσῃς 'ς τοὺς δρόμους... Ἐλα μαζί μου 'ς τὸ κ ε λ λ ῖ θὰ σε διασκεδάσω.

Τὸ κ ε λ λ ῖ, — ὅπως ἐλέγαμεν κοινῶς τὸ σπῖτι τοῦ Παπᾶ, — ἦτο πολὺ πλησίον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μικρὰ θύρα ὠδηγοῦσε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν κῆπον· καὶ ἐκεῖ μ' ἐβόασε ἡ ὑπέρτερα.

Ἀπὸ πίσω μας ἐτρέψωσαν καὶ πέντε ἔξ ἀπὸ τὰ παιδιὰ, ποῦ εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἀννέτα τὰ ἐκύτταζεν ἀνυσύχως.

— Ἐννοια σου, εἶπε τὸ μεγαλήτερον, καὶ δὲν θὰ πειράξωμε τίποτε.

— Κυτάξτε καλὰ! εἶπεν ἡ ὑπέρτερα αὐστηρῶς.

— Ἐννοια σου, ἔννοια σου.

Ὁ κῆπος ἦτο δροσερός, σκιερός, ἀρωματισμένος ὁλος ἀπὸ ὑάσμους, κρίνους καὶ γαρύφαλα. Καὶ ἦτο τὸ καύχημα, τὸ καμάρι τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως αὐτοῦ ὁ

κῆπος. Πολλὰς ὥρας τὴν ἡμέραν ἀγριεωρον εἰς αὐτόν, σπείρων, ποτίζων, κλαδεύων, σκάπτων, ἐξωραίζων διαρκῶς.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας ἐστηρίζετο μία ὠραία καὶ μεγαλοπρεπὴς κληματαριά, ἡ ὁποία ἔκαμε θαυμασία σταφύλια μοςχάτα. Καὶ ἔμεναν ἀκόμη ὀλίγα ἐπ' αὐτῆς, τὰ πλέον ἐκλεκτά, ὠριμα, κατὰ κίτρινα, εὐχρυμα, ὀρεκτικώτατα...

Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν τα ἔκοπτεν αὐτά. Τὰ εἶχε φυλαγμένα ἐπίτηδες διὰ νὰ τα θαυμάσῃ ὁ Δεσπότης, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἤρχετο νὰ τοῦ κάμῃ ἐπίσκεψιν...

Τὰ παιδιὰ ἐκύνταζαν μὲ μὲγαν πόθον τὰ ὠραία σταφύλια.

— Τί γλυκὰ ποῦ θὰ εἶνε! εἶπε τὸ ἓνα.

— Ἀχ καὶ νὰ εἶχα μερικὰς ρῶγες! εἶπε τὸ ἄλλο.

— Οὔτε ρῶγες δὲν μπορούμε νὰ κάψουμε! εἶπε τὸ πλέον θεοφοβούμενον τῆς συντροφιάς. Σὲ λίγο θὰ το ἐξομολογήσῃς...

— Καὶ 'ς τὸν ἴδιο τὸ νοικοκύρη μάλιστ' ἄ, πῶ! πῶ!

— Ἀχ! ἄς ἤμουν πεῖς μικρός, καὶ θὰ ἐδῶλες τί θὰ ἔκαμνα τώρα.

— Τί;

— Νά, ἐγὼ θὰ ἔκοβα τὰ σταφύλια.

Ἐνόησα τὸν ὑπαινιγμόν, ἀλλὰ δὲν εἶπα λέξιν. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐξομολογηθῶ;

— Ἐ, Γιαννάκη! τί λὲς καὶ σὺ; ἠρώτησε τὸ κατὸ παιδί, ἀποτεινόμενον τώρα ἀπευθείας πρὸς ἐμέ.

Ἐξηκολούθουν νὰ μὲν ἄνωγος.

Μ' ἔσεισεν ἰσχυρῶς ἀπὸ τὸν βραχίονα:

— Ἐλα, λοιπόν, ἀποκρίσου· ἐσύ θὰ μ' ἀφῇς τὰ σταφύλια.

— Ἐγὼ; ... ὅχι... εἶνε ἀμάρτια.

— Τὰ παιδιὰ 'ς τὴν ἡλικία σου ἔχουν ἀμάρτια;

— Ἐχουν... ἄφ' οὗ ἐξομολογοῦνται!

— Νάτ' εἰς! τὸ μωρὸ! σιγά, μὴν τοῦ κόψῃς ὁ Παπᾶς τὴ γλώσσα!... Σοῦ λέγω λοιπόν ὅτι ἡ ἀμάρτια τῶν μικρῶν δὲν πιάνονται. Ἐλα, τὸ ἀποφασίζεις;

Ἐφώναζαν ὅλοι· ἀρχισα νὰ φοβοῦμαι, ἡ ὀλέθρις μου μ' ἐγκατέλειπε.

— Θέλεις;... Θέλεις μιά;... ἢ... ὅθ' εἰς δύο;... ἢ... ὅθ' εἰς τρεῖς!

Μὲ τὸ «τρεῖς» ἔπρεπε νὰ ὑποκύψω... εἰδεμῇ... Ὡ, ἄφ' οὗ ἐπῆγαινα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἤξευρα ὅτι τὰ χέρια τῶν μεγάλων δὲν ἐχωράτευαν. Καὶ ὁ φόβος αὐτὸς μ' ἔκαμε πειθόνηιον.

Μ' ἐδοήθησαν καὶ ἀνέβηκα εἰς τὴν κληματαριά. Προτήτερα μού εἶχαν ἐξηγήσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμω: Ὁ ἔκοπτα ἓνα ἓνα σταφύλι καὶ θὰ το ἔδιδ' εἰς ἓνα ἓνα παιδί, λέγων: «Πᾶρε το, σοῦ το χαρίζω.» Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκεῖνα δὲν θὰ εἶχαν τὴν ἀμάρτιαν, καὶ ὅλη ἡ εὐθύνη τῆς κλοπῆς θὰ ἐβάρυνεν ἐμέ, τὸν μικρὸν καὶ ἀνεύθυνον.

Τὰ ἔκοψα καὶ τα ἐμοίρασα ὅλα, μέχρι τοῦ τελευταίου.

Μόλις τα εἶχαν φάγῃ, ὅταν ἠκούσθη ἀπὸ τὸ παράθυρον ἡ φωνὴ τῆς Ἀννέτας:

— Παιδιά, 'ς τὴν ἐκκλησίαν! ὁ Δέσποτας ἐγύρισε!

Ἐτρέξαμεν ἀμέσως. Ἀμα μὲ εἶδεν ὁ ἱερεὺς, ἔσκυψε καὶ μ' ἐχάιδευσεν εἰς τὸ μάγουλον.

— Μπᾶ; θὰ ἐξομολογηθῇς καὶ σὺ;

— Μάλιστα, ἐψέλλισα κοκκινίζων, διότι συνηθισθὼν πόσον ἀνάξιος ἤμην τῆς θωπείας του. Αἱ προηγούμεναι ἀμαρτίαι μου, τὰς ὁποίας μὲ τόσον κόπον ἐπροσπάθησα νὰ ἐνθυμηθῶ, μού ἐφάνοντο τώρα μικραὶ καὶ ἀσήμαντοι. Δὲν ἐσυλλογιζόμην, παρὰ τὴν τελευταίαν, τὴν μεγάλην, τὴν κλοπὴν...

Διὰ νὰ κερδίσω καιρόν, ἄφησα πρῶτα νὰ ἐξομολογηθῶν οἱ ἄλλοι. Ὡ, πῶς τοὺς ἐμκάριζα! Αὐτοὶ δὲν εἶχαν νὰ ἐξομολογηθῶν τόσῳ βαρὺ ἀμάρτημα! Ἐγονάτιζαν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἱερέα γελαστοί, καὶ γελαστοὶ ἐσηκόνοντο, καὶ ἔφευγαν ἥσυχος...

Ἐπὶ τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου...

Πλησιάζω, γονατίζω, καὶ μετὰ τὰς πρῶτας ἐρωτήσεις, ἀρχίζω τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου. Ἀχ, ἔλεγα, ἄς ἦταν τρόπος νὰ ξεχάσω τὸ μεγαλήτερον. Ἡ θεία μου εἶπε ὅτι ὅσα ξεχνᾶ κανεὶς, τοῦ συγχωροῦνται ὅπως καὶ τὰ ἄλλα...

Ἀλλὰ πῶς νὰ το ξεχάσω! Ἀδύνατον! Καὶ τα εἶπα σχεδὸν ὅλα, καὶ τώρα δὲν ἔμεινε παρὰ «ἐκεῖνο», τὸ μεγάλο...

Ἐνὰς τρόπος μόνον σωτηρίας μού μένει: Νὰ χῶσω, νὰ κρύψω, νὰ πνίξω τὸ «μεγάλο» ἀνάμεσα εἰς «μικρά»· ἔτσι ὁ ἱερεὺς ἠμποροῦσε νὰ μὴ το προσέξῃ.

Καὶ τότε, ἀνακαλὼν ὅλον μου τὸ θάρρος, ἀρχίζω νὰ παγγέλλω γρήγορα-γρήγορα:

— Ἐβγάλα τὴ γλώσσά μου, ἔκλεψα τὰ σταφύλια σὰς, ἐκτύπησα τὴ γάτα μας.

— Τί, τί εἶπες;

— Ἐκτύπησα τὴ γάτα μας...

— Ὅχι, ὅχι αὐτό· πρὶν, τί εἶπες πρὶν;

— Ἐβγάλα τὴ γλώσσά μου...

— Ὑστερα;

Ἀλλοῖμονον, ἔπρεπε νὰ το ξαναπῶ.

Καὶ ἀκόμη πεῖς γρήγορα, μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, ἐμουρμούρισα:

— Ἐκλεψα τὰ σταφύλια σὰς.

— Ἐκλεψες τὰ σταφύλια μ ο υ ;

— Ναί, Δέσποτα!

— Μὰ τί; ποῖα σταφύλια μου;

— Τὰ σταφύλια... τῆς κληματαριάς.

— Ἀστείεῦσαι; μὴν το εἶδες 'ς τὸν ὕπνο σου;

Τότε διηγῆθην ὅλην τὴν σκηνήν, ὅπως συνέβη.

Καταθυμωμένος, ὁ ἱερεὺς ἐσηκώθη, μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, μ' ἐσήκωσε καὶ μ' ἔσυρεν εἰς τὸν κῆπον.

Καμμίαν υπερβολήν δὲν εἶπα! Οὐτε ἓνα σταφύλι δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸν στόμα πρὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης καταστροφῆς. Τὰ γεροντικά του μάτια μὲ ἐφάνησαν γεμάτα δάκρυα... Καὶ τώρα τί θὰ προσέφερε τοῦ Δεσπότη, ὅταν θὰ ἤρχετο μεθαύριον;...

Ἐπερίμενα τὴν τιμωρίαν, μίαν τιμωρίαν φοβεράν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπορουσα καὶ νὰ φαντασθῶ...

Παρήλθον ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ἀγωνίας.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἱερεὺς ὠμίλησεν:

— Εἶσαι μικρὸς... σ' ἔβαλαν νὰ το κάμῃς ἄλλοι... καὶ ἔπειτα τὸ ἐξομολογήθῃς... δὲν ἔχεις ἁμαρτία.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μ' ἔβαλε νὰ γονατίσω ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, μ' ἐσκέπασε μὲ τὸ πετραχήλι του, καὶ μου ἐδιόβασε τὴν εὐχὴν τῆς συγχωρήσεως!

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 146.)

— Τί το ἔκαμες τὸ παιδί μου; ἐπανάλαβεν ἡ μήτηρ μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

— Φαίνεται, Δέσποινα, ὅτι ὑπάρχουν κληρονομικαὶ κακοδαίμονοι! αὐτὸ ἐσυλλογιζόμην πρὸ ὀλίγου, θρηνῶν τὴν ἀφροσύνην τοῦ νεαροῦ κόμητος Γκύ, ὁ ὁποῖος ἐσκυψεν ἀπὸ τὴν βάρκαν, ἔπεσεν εἰς τὸ ποταμὸν καὶ ἐπνίγη, ἀπαράλλακτα ὅπως ἄλλοτε ὁ πατήρ του ἐπνίγη εἰς τὸν Βόσπορον.

Κραυγὴ λύσεως ἀπεριγράπτου ἐξηλήθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἀτυχοῦς γυναικός· καὶ ὠρμηθεὶς κατὰ τοῦ κακούργου ὡς λέαινα, ὅταν τῇ ἀρπάξουν τοὺς λεοντιδεῖς.

Ἄλλ' ὁ Ἄρτουελ τὴν ἔδραξεν ἀμέσως ἀπὸ τὰς χεῖρας.

— Μία τόσῳ καλὴ μητέρα δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ παιδί της, εἶπε μὲ καγχασμὸν ἀπαισίον· ἀφ' οὗ τον ἀγαπᾶτε τόσο, πηγαίνετε νὰ τον εὑρετε.

Καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον διέρρηξε, μ' ἐν κτύπημα τοῦ γόνατος.

Ἐκείνη δὲν ἠμύνετο, ἀδιαφοροῦσα πλέον περὶ τῆς τύχης της, συντετριμμένη ἐκ τῆς λύπης.

Ἐξαφνὰ, ὁ Ἄρτουελ ὀπισθοχώρησε βλασφημῶν. Ὁ Γκύ, ἀναρριχηθεὶς μέχρι τοῦ παραθύρου, εἰσέβαλεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ μὲ τόσῃν ὀρμῇ, ὥστε ὁ κακούργος, τρομαγμένος ἤδη καὶ ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ἐμφανίσεως, προσέκρουσεν εἰς ἓν καθίσμα καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Τότε, γονατίσας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ πιέσας αὐτὸν μὲ ὄλον του τὸ βάρος, ὁ νεαρὸς κόμης τῷ ἀπέσπασε τὸ ἐγγχει-

ρίδιόν του καὶ τοῦ το ἐφύτευσε εἰς τὸν λαίρην.

— Ἔτσι τοῦ ἔπρεπε τοῦ κακούργου! εἶπεν ἐγειρόμενος καὶ τιναζόμενος ὡς κυνάριον.

Κατόπι, χαιρετίσας τὴν κόμησσαν μὲ χαρίεσσας ἀφέλειαν, εἶπεν:

— Αὐτὸς ὁ ἡλίθιος μ' ἐρώτησεν ἂν ἡξεύρω κολύμβη, καὶ ἐφάνταζετο ὅτι θὰ εἶχα τὴν βλακείαν νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν. Μ' ἔπερνε, φαίνεται, γιὰ τὸ Γωλτιέρο, ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ πῇ ψεῦμα ποτέ. Τὸν εἶδατε, ἀλήθεια τὸ Γωλτιέρο μου, Δέσποινα;

«Ἔσωσα τὸν κύριόν μου!» (Σελ. 155, στήλ. 6.)

— Ναί, παιδί μου... Μήπως ἐπληρώθης;

— Καθόλου, οὔτε τσουγγρανιά! ἐξώφλησα μόνον μὲ μιὰ ψυχρολουσία... Ὁ Γωλτιέρος;...

Ἀντὶ νὰπαντήσῃ, ἡ Μαργαρίτα τὸν ἔσυρε πρὸς αὐτὴν καὶ τὸν παρετήρησεν ἀπλήστως, ἀναζητοῦσα εἰς τὰ χαρακτηριστικά του κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκει...

— Περίεργον! ἐψιθύρισε.

Τί ἦτο αὐτὸ τὸ περίεργον;

Ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ Γκύ, μὲ τὴν κόμην τὴν κολλημένην ὡς τρίχωμα σκύλου βρεγμένου; τὰ ἐνδύματά του τὰ διά-

βροχα καὶ ἀποστάζοντα, τὸ ὕφος τοῦ τὸ ἀπαθὲς καὶ ἥρεμον, μεθ' ὅλας ἐκείνας τὰς περιπετείας;

Ἦτο ἡ ἑλλειψὶς πάσης σχεδὸν συγκινήσεως ἐκ μέρους του, ἀπέναντι τῆς ἀνευρεθείσης μητρὸς;

Ἦτο ἡ ἐκ τῆς κοινῆς ἐκείνης φυσιογνωμίας ἀπουσία παντὸς διακριτικοῦ γνωρίσματος, πάσης ἀριστοκρατικῆς ἐκφράσεως, πάσης οἰκογενειακῆς ομοιότητος;

Ἦτο ἡ ψυχρότης αὐτῆς τῆς ἰδίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καρδιά τοῦ υἱοῦ της ἐπάλλετο πλησίον τῆς ἰδικῆς της, πρῶτην φορὰν μετὰ τόσα ἔτη;

Ἀπέθεσε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τοῦ μετώπου του, προσπαθοῦσα μετὰ κόπου νὰνακαλέσῃ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο συναίσθημα, τὴν ἀγαλλίαν, τὴν ὁποίαν, μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμῃ, τῇ ὑπέσχετο ἡ μετὰ πόθου τόσο θερμὸ ἀναμενόμενη συνάντησις.

— Παιδάκι μου! ἀγαπητό μου παιδί... ξεύρεις ὅτι εἶμαι μητέρα σου; εἶπε τρυφερῶς.

— Μάλιστα· εἴθε ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα τῆς Φλάνδρας καὶ τῆς Δαμιέρρης.

— Ναί.

— Χαίρω πολὺ ποῦ σας βλέπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Γκύ μὲ ἀρελὴ εἰλικρίνειαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ Γωλτιέρος θὰ ἐχάρη πολὺ... Πρέπει νὰ σας ἤρεσε πολὺ ὁ Γωλτιέρος μου; τί καλὸς, τί εὐμο-

φος, τί ἀνδρεῖος! Βάζομε στοίχημα, ὅτι σὰς ἔκαμε καλλίτερη ἐντύπωσι τὸ ἐξωτερικόν του, ἀπὸ τὸ δικό μου;... Τί κομψός, τί θαυμάσιος Ἱππότης ποῦ θὰ ἦτο; ἔ;... Ἀ, δὲν ξηλεύω... ἀπεναντίας μάλιστα... καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἐμάνθανα ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σας τὸν προτιμάτε ἀπὸ ἐμέ, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐξέπληττε καθόλου. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Γωλτιέρος;

— Ἀλλοίμονον, παιδί μου... ἐτοιμάσου διὰ μίαν μεγάλην λύπην, ἀφ' οὗ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ τὸν φίλον σου... Κ' ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾷ τρυφερώτατα, ἀφ' οὗ

δι' ἀγάπην σου ἐθυσίασε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἴσως-ἴσως καὶ τὴν ζωὴν του...

— Τὴν ζωὴν του; ὦ Θεέ μου! τί συνέβη, Δέσποινα;

Τότε ἡ Μαργαρίτα τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πιστοῦ ἱπποκόμου, παραδοθέντος ἀντὶ τοῦ κυρίου του.

Ὁ πρῶτον μαθητευόμενος ἤκουε, συντετριμμένος.

— Καὶ τὸν ἀφίστατε νὰ κάμῃ τέτοιον ἀνοησίαν;

— Ἐπρεπε νὰ ἐκλέξω μετὰ τῶν δύο σας, Γκύ μου...

— Καὶ ἐπροτιμήσατε... ὦ Δέσποινα, ἂν ἤξεύρατε τί ἐκάματε!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Γωλτιέρος εἶχε παραδοθῇ ἄνευ ἀντιστάσεως, καὶ ἀπήγετο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οὐδὲν ἄλλο συλλογιζόμενος, εἰ μὴ πῶς νὰ παρατείνῃ τὴν παρανόησιν, ἡ ὁποία θὰ ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τοῦ κυρίου του.

Δυστυχῶς, παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ στρατοπέδου, τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα συνήντησε τὸν Ἄρτουελ μετὰ τοῦ Οὐγονέτου, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει τώρα πλέον, πιστότερα καὶ ἀπὸ τὴν σκιάν του.

— Κελεποῦρι, αὐθέντα Ἄρτουελ! ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ ἀξιωματικός· ἂν ἡ κόμησά μας, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὴν πολυχρονίῃ, δὲν εἶνε ἀχάριστη, θὰ με ἀνμείψῃ γιὰ καλὰ.

— Μὰ τί συμβαίνει; Ποιὸς εἶνε αὐτός;

— Ὁ ἐπίδοχος κόμης τῆς Φλάνδρας, ὁ ἴδιος!

— Καὶ ποῦ διάβολο τὸν ἐξετρύπωσες; ἠρώτησεν ὁ Ἄρτουελ ἐκπληκτός.

— Εἰς τὴν «Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανού», μὰς εἰδοποίησαν οἱ κατὰσκοποί μας, ἐτρέξαμεν ἀμέσως καὶ τὸν ἐπιάσαμεν.

— Περίεργον! φαίνεται ὅτι θὰ ἔδραπέυε πρὸς τῆς ὥρας... ἐψιθύρισε ὁ Ἄρτουελ, πολὺ ὀλίγον εὐχαριστημένος, διότι ἄλλος ἔδραπε τὸν καρπὸν τῶν κόπων του...

Ὁ Γωλτιέρος, κλίνων τὴν κεφαλὴν, ἀπέκρυπτε τὸ πρόσωπόν του, φοβούμενος μήπως ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ.

Ἄλλ' ὁ Οὐγονέτος, τοῦ ὁποῖου τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τὸν εἶχεν ἤδη ἀναγνωρίσει, ἔσυρε τὸν μανδύαν τοῦ ψευδαλίου καὶ τῷ ἐψιθύρισε:

— Δὲν εἶνε αὐτός!

— Ποιὸς λοιπὸν;

— Εἶνε ὁ φίλος του, ὁ ἱπποκόμος του.

— Ἀλήθεια;

Ὁ Ἄρτουελ ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν αἰχμάλωτον, τὸν ἠνάγκασε νὰ νυφώσῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ καγχάσας:

— Τὰ συγχαρητήριά μου, ὁ ὑπολοχαγέ! ἀνέκραξε. Πραγματικῶς ἔχεις θαυ-

μασίαν ὁσφρησιν καὶ ἔκαμες λαμπρὸ νῆγι... μὲ τὴν διαφορὰ μόνον ποῦ ἐπῆρες τὸν τζίντζηρα γι' ἀηδόνι!

— Τί θὰ πῇ αὐτό;

— Αὐτὸ θὰ πῇ, ὅτι ὁ αἰχμάλωτός σου δὲν εἶνε ὁ Γκύ τῆς Δαμιέρρης, ἀλλὰ ἓνας ἀπλοῦς ὑπῆρέτης του!

Κατὰπληκτός ὁ ὑπολοχαγὸς ἐκύτταξε πότε τὸν ψευδοκόμητα καὶ πότε τὸν ψευδαλιέα, ὁ ὁποῖος ἐμειδία σαρκαστικῶς.

— Παλῆσθαι! ἐψέλλισε, τρέμων ἐξ ὀργῆς· μοῦ εἶπες λοιπὸν ψέμματα; ἔ, μασκαρᾷ;

— Ἔσωσα τὸν κύριόν μου, ἀπεκρίθη εὐσταθῶς τὸ παιδίον, καὶ τώρα εἶνε ἐξησφαλισμένος.

— Ὅχι δὲ ἀκόμῃ! ἀπήντησεν ὁ Ἄρτουελ μὲ βλοσυρὸν βλέμμα. Ἐμένα δὲν με γελοῦν ἔτσι εὐκολὰ τὰ μωρά.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀχωρίστου Οὐγονέτου, καὶ ἀφίνων τὸν Γωλτιέρον πληρῇ ἀγωνίας περὶ τῆς τύχης τοῦ προσφιλοῦς τοῦ Γκύ.

Ἄλλὰ δὲν τὸν ἀφήκων ἡσυχον, νὰ τὸν συλλογισθῇ ἐπὶ πολὺ. Ὁ ὑπολοχαγὸς, μανιώδης διὰ τὸ πάθημά του, διέταξε τοὺς στρατιώτας του νὰ δέσουν τὸν Γωλτιέρον εἰς ἓν δένδρον καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν ἀνιλεῶς, μεθ' ὅλας τὰς ἱκεσίας τοῦ δυστυχοῦς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροτίμῃ τὸν θάνατον ἀντὶ τοῦ αἰσχύους τούτου.

Μετὰ τὴν φοβεράν μαστίγωσιν, τὸν ἔλυσαν καὶ τὸν ἀφήκων ἐκεῖ, αἰμόφυρτον καὶ ἀναίσθητον.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, μικρὸν ἀμάξιον, συρόμενον μετὰ κόπου ἀπὸ κάτιςχον ἱππάριον, διήρχετο τὸν σκολιὸν δρομίσκον.

Ἐξαφνὰ τὸ ζῖφον ἐσταμάτησεν.

— Ἐμπρός, Δορὴ! τί ἐπαθες; ἀνέκραξε μίαν βραχνὴ γυναικείαν φωνή, καὶ συγχρόνως ἀπὸ τὴν θυρίδα ἐπρόβαλε τὸ ἡλιοκαὲς καὶ ρυτιδωμένον πρόσωπον τῆς Γύρτισσας Μάγδας.

Ἄλλ' ὁ Δορὴ δὲν ἐνόει νὰ τοῦ κουνήσῃ, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μάγδα ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ χρῆσιν δραστηριοτήτων μέτρων, ὁ κόραξ Μίκας ἀπεπέταξεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της καὶ κατήλθε μὲ κρωγμὸν ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου σώματος τοῦ ἄλλοτε ὑπερασπιστοῦ του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Μάγδα ἀπεφάσισε νὰ πεζεύσῃ.

Ἀναγνώρισας τὸν Γωλτιέρον, τὸ ὡχρὸν πρόσωπον τοῦ ὁποῖου καὶ τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς ἐφώτιζεν ἡ σελήνη, κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο νεκρός. Κατόπι, βεβαιωθείσα ὅτι ἡ καρδιά του ἐπαλλεν ἀκόμῃ, τὸν ἐσῆκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, μὲ δύναμιν τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὑπόπτευε κανεὶς, βλέπων τὸ ἐξηντλημένον τῆς ἐξωτερικόν, καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸ ἀμάξιον.

— Ὁ Θεὸς σὲ ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μου, χαριτωμένε μου Κύριε! ἐψιθύρισε

καὶ ἀφ' οὗ εἶσαι υἱὸς τοῦ Γουλιέλμου τῆς Δαμιέρρης, θὰ πληρώσω συγχρόνως τὸ χρέος μου καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν πατέρα σου...

Ἐμάστισεν ἰσχυρῶς τὸ ἱππάριον, τὸ ὁποῖον ἐξεκίνησε μετὰ κόπου. Τὸ ἀμάξιον, στένον καὶ τρίζον, ἐξηφανίσθη βραδέως, ὑπὸ τὸ ὡχρὸν φῶς τῆς ἡμισελήνου.

Ὁ Γωλτιέρος ἐπάλαισεν ἐπὶ πολὺ μετὰ τὴν ζῶν καὶ θανάτου. Τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔχασεν, αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἔλαβεν, ἡ ταπεινώσις, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, ἐπροκάλεσαν ἰσχυρὸν πυρετὸν, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἐξάντλησις μακρὰ καὶ ἀπελπιστική. Κατέκειτο ἄσυναν καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ ἡμέρας.

Ἡ Μάγδα τὸν ἐπεριποιήθη μὲ στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν, ἡ ὁποία, εὐτυχῶς, ἐστέφη ὑπὸ ἐπιτυχίας, καὶ ὅταν διασχίσαντες τὴν Καμπανίαν, ἔφθασαν εἰς τὴν Βουργονίαν καὶ ἐσταμάτησαν εἰς τὴν Δαμιέρρη, τὸ παιδίον ἦτο πλέον ἐκτὸς κινδύνου.

Ἄλλ' εἶχε καταβληθῇ πολὺ σωματικῶς καὶ ἥθικῶς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

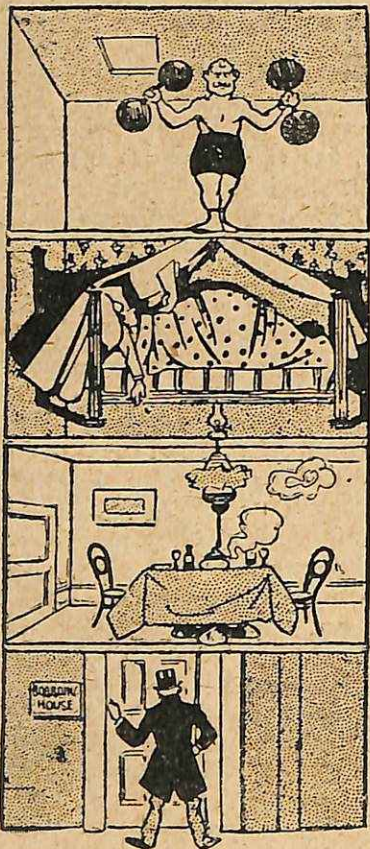
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΥΜΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

«Τί θαύμα ἰσορροπίας! » θάνακράτετε βέβαια, βλέποντες αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Φαντασθῆτε: ἓνα τραπέζι· ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μία λάμπα· εἰς τὸ γυαλί τῆς λάμπας, ἓνα κρεβάτι· εἰς τὸ σίδερον τῆς κουνοπιέρας, ἓνας ἀθλητής· καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τα κρατῇ εἰς ἰσορροπίαν μὲ τὸ μαστοῦνι τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου! ! !

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Και όμως! Τό θαύμα της ισορροπίας δεν είναι παρ'αυτή η πολυμερής εικών, που βλέπετε εδώ, και την οποίαν... είχαν αφήσει ημιτελή εις την άλλην σελίδα ο ζωγράφος μας!!!

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

(Κατά τὸν Αἰσώπειον μῦθον.)

Τὸ καλοκαίρι ἐδίψασε παραπολύ ἕνας [τράγος, Που ἔφαγεν δλόκληρο θυμάρὶ ὁ ἀδελφάγος, Καὶ σὲ πηγάδι ἀπόκρημνο, μεγάλο καὶ [βαθὺ Κατέβ' ἡ τόση δίψα του κετ'μέσα νὰ [δούσθῃ. Μ' ἀφοῦ ἤπιε κ' ἐβάρυνε, τὰ πόδια του [ἀπλώνει Καὶ νάνεβῃ 'στοῦ πηγαδιοῦ τὰ χεῖλη [σκαρφαλώνει, Μὰ δὲν το κατορθώνει. Κι' ἀπελπισμένος, μὴν πνιγῇ, φωνάζει [νὰ τοῦ δώσουν Βοήθεια, νὰ τον σώσουν. Περνάει τότε μὴ' ἀλεπού, καὶ τρέχοντας, [εἰς τὰ χεῖλη Τοῦ πηγαδιοῦ ἐστάθηκε, κ' ἔτσι τοῦ εἶπε ἡ φίλη:

«— Ἀμυαλε τράγε μου! μυαλὰ 'στὴν [κεφαλὴ σου ἂν εἶχες 'Οσοε 'εὐτοῦ ὑπογένη σου κρέμονται ἀσ- [πρες τρίχες, Θὰ ἐσκεπτόσουν βέβαια, τόσο βαθεῖα [πρὶν κατεβῆς, Πῶς ὕστερα τόσο ψηλὰ δὲν θὰ μπορούσες νάνεβῃς!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 129.)

«Ἐκεῖνο τὸ ἥμισυ τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον φωτίζεται, ἔχει ἡμέραν· τὸ ἄλλο ἥμισυ, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὴν σκιάν, ἔχει νύκτα, καὶ αὐτὸ βλέπει μικροὺς τοὺς ἄλλους ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὅποιοι γίνονται ἀφανεῖς ὅταν ὁ οὐρανὸς φωτίζεται ἀπὸ τὸ μέγα ἄστρον, τοῦ ὁποῖου ἡ λάμψις ἐξαφανίζει τὴν λάμψιν αὐτῶν.

«Ἐν εἰς καλῶς, αὐτὰ, τὰ ὁποῖα σοὺ λέγω;

— Ναί, Θεῖα, ἐξακολούθει.

— Τὸ σημεῖον τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἴμεθα, εὐρίσκεται εἰς τὴν σκιάν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Θὰ προχωρῇ ἡσύχως μέχρι τέλους τῆς νυκτός, ὁπότε θὰ φθάσῃ εἰς τὴν γειννίασιν τοῦ φωτός, καὶ τότε ὁ οὐρανὸς θ' ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί λευκὸς μακρὰν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τότε εἶνε τὸ γλυκοχάραγμα, τὸ λυκαυγέας, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα γίνεται ἀπὸ τὴν σπανίαν λέξιν λυκαυγέας, ἡ ὁποία σημαίνει φῶς, ἀμυδρὸν φῶς.

Ἐνὸς προχωροῦμεν πρὸς τὸν ἥλιον, βλέπομεν τὸν οὐρανὸν νὰ χρωματίζεται με ρόδινα χρώματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τὴν γειννίασιν τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχεται τὸ φῶς. Τότε εἶνε ἡ ἥως, ἡ ροδοδάκτυλος Ἥως τῆς μυθολογίας.

Ὅταν φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἄρχεται ἡ ἀληθὴς ἡμέρα, μικρὸν ἀκτινοβολοῦν σημεῖον παρουσιάζεται εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἐνὸς προχωροῦμεν, ἀνέρχεται σιγὰ σιγὰ μεγεθυνόμενον, καὶ ἐπὶ τέλους γίνεται ἡ φωτοβόλος ἐκείνη σφαῖρα, τὴν ὁποῖαν οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουν ἄστρον τῆς ἡμέρας. Τότε εἶνε ἡ ἀνατολή τοῦ ἡλίου. Πραγματικῶς ὁμοῦ, ὡς βλέπετε, αὐτὸς δὲν ἀνατέλλει, ἀφοῦ μένει εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀκίνητου.

Ἐξακολουθοῦντες παρασυρόμενοι ὑπὸ τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου, βλέπομεν αὐτὸν ἀνερχόμενον, ὑψούμενον εἰς τὸν οὐρανὸν μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν φθάνομεν ἀκριβῶς ἀπέναντί του. Τότε εἶνε μεσημβρία, ἡ ὥρα δηλαδή κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔχει διανύσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον δρόμου του, ὁ ὁποῖος εἶνε πραγματικῶς ἰδικὸς μας δρόμος.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀρχίζει νὰ καταβαίνει, διότι ἡμεῖς, ἀφοῦ τὸν ἐφθάσαμεν καὶ τὸν ὑπερέβημεν, ἀρχίζομεν νὰ ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ αὐτόν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν περιστροφὴν τῆς Γῆς παρασύρει ἡμεῖς εἰς κυκλικὸν δρόμον. Τέλος, καθ' ἡν στιγμὴν εἰσερχόμεθα εἰς τὸ μέρος τῆς σκιάς, χάνομεν τὸν φανὸν τῆς ἡμέρας, ὁ

ὁποῖος κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος. Τότε εἶνε ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, ὅχι ὁμοῦς πραγματικῇ δύσει, ὅπως δὲν εἶνε πραγματικῇ οὐδὲ ἡ ἀνατολή.

Οἱ φανοὶ τῆς νυκτὸς ἀνάπτουσι τότε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑπὸ τὰ φαῖα χρώματα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυγέας, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἀφίνομεν ὀπισθεν μας, ὅπως τὸ λυκαυγέας τῆς πρωῒας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός, πρὸς τὸ ὁποῖον πηγαζόμεν.

Ὁ φανὸς τῆς ἡμέρας, οἱ φανοὶ τῆς νυκτὸς, τὰ πάντα μένουσι εἰς τὴν θέσιν των πέριξ ἡμῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον. Μόνον τὸ μέρος τῆς σφαῖρας μας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκόμεθα, ἔκαμε μίαν ἐλκλικήν περιστροφὴν, ἐπειδὴ καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ σημεῖον τοῦτο κεῖται, ἔκαμε μίαν περιστροφὴν περὶ αὐτήν, προχωροῦσα ἐκ δυσμῶν πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς κατὰ τὴν νύκτα.

Τί λέγεις δι' ὅλα αὐτὰ;

— Νομίζω ὅτι ἐννοῶ. Αὐτὸ μού ὑπενομιζοῦ τί εἶδον μίαν ὡρὰν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία μας ἤρχισε νὰ προχωρῇ, ἐνῶ ἄλλη ἀμαξοστοιχία παραπλεύρως εἰς τὴν ἰδικήν μας ἔμενεν ἀκίνητος. Πάντα τὰ ἀμαξία τῆς ἄλλης ἐφαίνοντο διερχόμενα ἀπὸ ἐμπρὸς μας, ἐνῶ ἐπροχώρει ἡ ἰδική μας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς. Τώρα, ἂν θέλῃς νὰ κάμῃς τὸν κόπον νὰ κολοιούσῃς καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀστέρα ὁποιοῦδήποτε, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ νὰ φαίνεται κατὰ τὴν ἐσπερανίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος, εἰς τὸ ὅποῖον ὁ ἥλιος ἐφαίνεται κατὰ τὴν πρωῒαν, θὰ ἴδῃς αὐτὸν τὴν ἀστέρα ν' ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὴν ἐσπερανίαν μέχρι τῆς πρωῒας τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν πρωῒαν μέχρι τῆς ἐσπερας· θὰ ἴδῃς ἐπίσης ὅτι καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἀστέρες τὸν συνδεοῦν εἰς τὸν δρόμον του καὶ διατηροῦν ἀκριβῶς τὰς μεταξὺ των ἀποστάσεις. Ἀναβαίνουσι πάντες ὁμοῦ ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ καταβαίνουσι ἐπίσης πάντες ὁμοῦ εἰς τὸ δυτικόν.

Ἡ κίνησις αὕτη ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἀστρονόμους τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία ἔρχεται μόνη εἰς τὸν νοῦν τῶν παινῆται ὑπεράνω τῆς ἀκινήτου Γῆς· ὅτι δηλαδή αὐτὸς στρέφεται καὶ οὐχὶ ἐκείνη. Διὰ τοῦτο ἐθεώρησαν τὸν οὐρανὸν ὡς περιστρεφόμενον θόλον κατεστιγμένον ἀπὸ χρυσᾶ καρφία. Ἀλλ' ἐνῶ τὰ παιδία παρατηροῦν ἐπιπολάτως, οἱ ἀστρονόμοι σπουδαζοῦν μετ' ἐπιμονῆς ὅσα παρατηροῦν, καὶ τὰ παρατηροῦν ἐπὶ πολὺ. Καὶ οἱ πλάνητες λοιπὸν ἐκεῖνοι κόσμοι, οἱ πλανῆ-

ται, οἱ ὅποιοι κινουῦνται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἕνα ἀπλάνῃ εἰς τὸν ἄλλον, ἐτάρασσον τὰ πνεύματα τῶν ἀστρονόμων· καὶ ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθησαν οὐτοὶ νὰ ἐξηγήσων τὴν κίνησιν των, ἐδώρησαν εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἑνα διαρκεῖς θόλον, ὁ ὁποῖος ἐστρέφετο διὰ λογαριασμὸν ἑκάστου πλανῆτου, καὶ ἔρινε νὰ φαίνωνται ὀπισθεν αὐτοῦ ἀστέρες, οἱ περιστρεφόμενοι ἐπίσης. Εἰς ἀλεξανδρινὸς ἀστρονόμος, ὀνομαζόμενος Πτολεμαῖος, ἐφαντάσθη τὸν ὥρατον τοῦτον συνδυασμόν, ὁ ὁποῖος ἐδιδάσκετο εἰς τὰ σχολεῖα μέχρι τοῦ 15^{ου} αἰῶνος.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, εἰς ἱερὸς Πολωνίας, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο εἰς τὴν ἀστρονομίαν, συνέλαβε τὴν τολμηρὰν σκέψιν ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἄστρον ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, καὶ ἔγραψε περὶ τούτου ἐπίτηδες βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκεν ὅτι ἡ Γῆ ἀποτελεῖ ἀπλῶς μέρος τῆς συνδιάς τῶν πλανητῶν, οἱ ὅποιοι περιστρέφονται, ὁ μὲν ὀπισθεν τοῦ δέ, περὶ τὸν ἥλιον, τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ δρόμου πάντων τῶν πλανητῶν· καὶ ὅτι ἀκόμη ὁ μέγιστος αὐτὸς κυκλικὸς χορδὸς τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξήγησις ἦτο τόσο δύσκολος, εἶνε ὀπτική ἀπάτη, ἡ ὁποία γνωρίζεις τώρα πλέον πᾶσι ὀφείλεται.

Ἐνθυμῶ καλῶς τὸ ὄνομα τοῦ τολμητοῦ τούτου ἱερέως· ὀνομάζεται Κοπέρνικος. — Ὡ, τὸ γνωρίζω. Τὸ εἶδα εἰς παλαιὸν ἄτλαντα μετὰ τὸν ὁποῖον διεσκέδαζα στρέφον τὰ φύλλα του· εἰς τὴν πρώην σελίδα τοῦ ἄτλαντος τούτου ὑπῆρχε κοσμογραφικὸς χάρτης, περιέχων δύο εἰκόνας, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνάμην καλῶς νὰ ἐννοήσω τότε, καὶ αἱ ὁποἱ εἴφερον τοὺς ἐπομένους τίτλους: ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΥ, ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. Τώρα ἐννοῶ καλῶς τὴν περίστασιν αἱ εἰκόνας ἐκείναι.

— Βλέπεις ὅτι εἶνε πάντοτε καλὸν νὰ ζητῇ τις νὰ διδάσκαται. Θὰ ὠφελῇ ἐκ τούτου ἐνωρίς ἡ ἀργία. Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Κοπέρνικον· εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὗτος ἐπανελάβε γνώμην, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε πρὸ δύο χιλιῶν ἐτῶν ὁ πρόγονός μας, ὁ ἐκ Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις πολὺ καλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πυθαγόρειον πίνακα. Ἀλλὰ περὶ τῆς γνώμης ταύτης δὲν ἐγένετο πλέον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου οὐδὲ ὁ παραμικρὸς λόγος· διότι ἡ γνώμη τοῦ Πυθαγόρα ἀντίκειτο εἰς πάντα ὅσα κοινῶς ἐπιστεύοντο, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἴπῃ τί περὶ αὐτῆς· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς ἐφοβήτο διὰ τοῦτο ἐμελέτα τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκε τὴν γνώμην του, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν τυπογράφον μόλις τὴν τε-

λευταίαν στιγμὴν, τότεν ἄργά, ὥστε τὸ πρῶτον ἀντίτυπον ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας του τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του ἀκριβῶς, τὴν 23^{ην} Μαΐου 1543.

— Δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ φοβῇται ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

— Τοῦτο καὶ ἐκεῖνος ἠθέλην. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐμελέτησαν τὸ βιβλίον τοῦ Κοπέρνικου, δὲν ἐτόλμησαν νὰ κόμουν θρόνον μετὰ αὐτό. Ἐξηκολούθησαν, φρονίμως ποιοῦντες, νὰ κρύπτονται ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Πτολεμαίου. Μόλις μετὰ ἑκατὸν ἔτη, κατὰ τὸ 1632, ὁ ἐνδοξὸς ἰταλὸς Γαλιλαῖος, ὅτε πλέον ἐθάρσεν εἰς τὸ τέλος τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ σταδίου, ἐνόμισεν ὅτι ἤλθεν ἐπὶ τέλους ὁ καιρὸς νὰ γίνῃ φανερά αὐτὸς ὁ ὑπέρμαχος τοῦ νέου συστήματος· ἀλλ' ὑπέφερε δι' αὐτὸ τὸ τόλμημα. Κατηγορηθεὶς ὡς προσβάλλων ἱερὰς πεποιθήσεις, ἤχθη πρὸ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἠναγκάσθη μὲν ἐκεῖ νὰ ἀπαρνηθῇ γονυπετῆς τὴν πλάνην του, κατεδικάσθη ὁμοῦ καὶ εἰς κράτησιν κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπόδισε τὴν Γῆν νὰ κινῇται.

— Εἴπες ἀκριβῶς τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν λέγουσι ὅτι μετεχειρίσθη· λέγουσι δηλαδή, ὅτι ἐγερθεὶς μετὰ τὴν ἐξομωσίαν του, ἐκτύπησε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδὸς του καὶ εἶπε· καὶ ὁ μὲν καὶ νῦν εἶται. Ἀμφιβόλῳ ὅμως ἂν τὸ ἐφώνησεν οὕτως ὥστε οἱ δικασταὶ του νὰ το ἀκούσουν, καθ' ὅσον δὲν ἐχωράτεον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὅλος ὁ κόσμος κατενόησε τὴν ἀλήθειαν τοῦ συστήματος τοῦ Κοπέρνικου, καὶ τώρα ἀδύνατον εἶνε ν' ἀναγκάσουν τινὰ ν' ἀπαρνηθῇ αὐτό, ἀφοῦ πᾶσαι αἱ ἀνακαλύψεις αἱ γενόμεναι ἔκτοτε, κατέστησαν αὐτὸ ἀπρόσβλητον.

Ἀρκετὰ ὁμοῦ εἶνε αὐτὰ διὰ σήμερον, ἀγαπητέ μου Κώστα. Ἀῦριον θὰ σοῦ εἴπω δι' αὐτὰς τὰς ἀνακαλύψεις καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν ἰδικὸν μας κόσμον, τὸν κόσμον τοῦ ἡλίου. Καὶ τότε θὰ ἐπανεύρωμεν πάλιν τὸν Γαλιλαῖον, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἤρχισαν αἱ σπουδαῖαι αὐταὶ ἀνακαλύψεις. Τότε θὰ ἴδῃς διατ' ὀνόματα πρὸ ὀλίγου τὸν Γαλιλαῖον ἐνδοξόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΛΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΑΙΤΗΣ. — ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΟΥ ΑΙΟΣ.

«Νίτσα μου, θὰ σοῦ εἴπῃς σήμερον διὰ τὸν Γαλιλαῖον. Πόσον ἐνδοξόν εἶνε δι' αὐτόν, ὅτι αὐτὸς συνετέλεσε νὰ παραδεχθῇ ὁ κόσμος ὀλόκληρος, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἄστρον, τὸ ὁποῖον περιστρέφεται περὶ αὐτό! Τί ἄραγε νὰ χρεωστῇ ἡ ἀστρονομία εἰς τὸν Γαλιλαῖον;

— Ἐν πρώτοις δύο μεγάλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ σοῦ ἐξηγήσω σήμερον· ἀλλ' ἀκούσε τα τώρα, μάθε

τα, καὶ τὴν ἐξηγήσιν των ἀργότερον ἐννοεῖς. Ὅταν ὁ Νεύτων ἔκαμε τὸν περίφημον ἐκείνον λογαριασμὸν καὶ εὗρεν ὅτι ἡ Σελήνη πίπτει ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐγνώριζε κάποιον νόμον, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁποῖον πίπτουν τὰ σώματα· ἀλλ' αὐτὸν τὸν νόμον εἶχεν εὗρεν ὁ Γαλιλαῖος. Ὁ ἴδιος Γαλιλαῖος εὗρεν ἐπίσης τὸν νόμον τοῦ ἐκκεντροῦ. Εἰς τὰ μεγάλα ὀρολόγια ἐκεῖνο τὸ φακοειδὲς σῶμα, τὸ ὁποῖον πηγαίνουσιν, ὀνομάζεται ἐκκενρὸς. Εἶνε δὲ πολὺ χρήσιμα αὐτὰ τὰ ὀρολόγια· διότι με αὐτὰ οἱ σημερινοὶ ἀστρονόμοι μετροῦν τὸν χρόνον εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα με μεγάλην ἀκρίβειαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν κατάρθωναν οἱ παλαιοί. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν σήμερον.

Σοῦ ἔλεγα χθές, ὅτι τὸ θέαμα τοῦ οὐρανοῦ ἦτο διὰ τοὺς πρώτους ἀστρονόμους τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ σημερινόν, ὅπως τὸ βλέπετε τώρα μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς σου. (Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΔΗΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ (*)

ΜΕΙΜΠΕΛ ΤΑΛΙΑΦΕΡΡΟ

Η ΜΙΚΡΑ ΗΘΟΠΙΟΣ

Ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐπώνυμόν της, ἡ Μείμπελ (Mabel—Ἑρασμία) Ταλιαφέρρο κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· ἀλλ' ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ εἶνε τελεία Ἀμερικανίς.

Ἡ μικρά, ἡ μόλις ἐνδεκαετής αὐτὴ ἠθοποιός, εἶνε βέβαια ἀπὸ τὰ ἐνδοξότερα ἐκ τῶν Ἐνδόξων Παιδίων, διὰ τὰ ὁποῖα σὰς ὠμίλησα ἕως τώρα. Συγκαταλέγεται ἡδὲ μετὰ τῶν ἀστέρων τῆς Ἀμερικανικῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἠθοποιήσας πρώτης τάξεως, — ὡς τὴν Μὸδ Ἀδαμς, τὴν Τουλὴν Μαρλῆ, τὸν Ἰάκωβον Χέρν, κτλ.— καὶ ἂν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ μόνη δόξα εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξαργυρώνεται τοῖς μετρητοῖς, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε πόσον ἐνδοξὸς εἶνε ἡ Ταλιαφέρρο, ἀρκεῖ νὰ σας εἴπω ὅτι σήμερον κερδίζει 75 δολάρια τὴν ἐβδομάδα, δηλαδή 1200 φράγκα τὸν μῆνα! Καὶ εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι τόσο μεγάλος μισθὸς δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς κανὲν ἄλλο παιδίον τοῦ κόσμου.

Ἐννοεῖται, ὅτι πολὺ εἰργάσθη καὶ πολὺ ἐκοπίασεν, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρῶτον αὐτὸν σταθμὸν τῆς ἐπιτυχίας, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν θὰ εἶνε ὁ τελευταῖος. Ἐως τώρα ἔχει λάβῃ μέρος εἰς πεντήκοντα τουλάχιστον θεατρικὰ ἔργα. Ὅτε μεγάλοι τὴν ἡλικίαν ἠθοποιοὶ δὲν ἔχουν παίξῃ τόσους πολλοὺς ρόλους! Ἀλλ' ἡ Ταλιαφέρρο ἤρχισε νὰ παριστάνῃ ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. Ἦτο τριῶν μόλις ἐτῶν,

(*) Πολλὰ βιογραφία «Ἐνδόξων Παιδίων» ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν περισυνὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων».

Καυκασίαν (ναί.) **Αυτοκράτειραν Εὐδοκίαν** (βεβαίως εἶνε τὸ ἴδιον εἰς τὸ σπῆτι, καὶ κάποτε καλλίτερον· συγχάριω τὴν διδασκαλίαν σου, διότι θὰ ἔχῃ λαμπρὰς μαθητριάς, ἀφ' οὗ αἱ περισοτέροι εἶνε συνδρομηταί μου.) **Νεαρὸν Ζωγράφον** ([Ε] ἐνοχλητικός; μὲ αὐτὰ τὰ ὠραία γραμματάκια, τὰ στολισμένα μὲ ζωγραφίες καὶ μὲ ἀρχικά; καλὲ τί λές; ναί, μὲ ἤρρεσε πολὺ ἡ Γυμναστικὴ εἰς τὸ Στάδιον, καὶ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀπριλίου, ὁ Ἀνακίας θὰ γράφῃ πολλὰ περὶ αὐτῆς.) **Ἰωάνν' Ἰωάνν'** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραν πασχάλινην κάρταν.) **Δεοναυτοπούλαν, Γρυνιάραν** (μοῦ φαίνεται ὅτι πολὺ ἐβίασται ὁ θυμός σου· ἀλλ' ἄς εἶνε, ἀφ' οὗ ἐξεθίμωσες. . . Σοῦ ἔσται αἱ Μ. Μυστικαί, μολοῦντι δὲν ἤλθεν ἀκόμη ὁ Χάρτης τῶν Ἀύσεων.) **Ἀλκυόνα τοῦ Βοσπόρου** (εἰς ἐν τετραδίων σου Μ. Μυστικῶν ἐλημένηες νὰ ἐσωκλείσῃς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, ποῦ ὀρίζει ὁ Κανονισμός.) **Ἑλληνιστὶς Ἀμερικανόπαιδα, Μυστικὸν Ψευδώνυμον** (εὐγε, ὠραία ἀνθάκια.) **Εἰκοστὸν Δάνα** (τώρα ἔγινε· ἔν σου σ' εἶλουν τετραδία, ὁρεῖσαι νὰ τὰ ἀποδώσας· ἀλλὰ τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν μου, διότι σὺ δὲν εἶχες σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ παραλείπεται.) **Φερωτὴν Βαρούλαν** (Βραδείων ἔστειλα.) **Ἀπόστομον Ἀκτὴν** (ναί, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐν εἰδῇ ἡμερολογίου ἐπιστολὴ σου, προπάντων διότι εἶδα δι' ἐπέρασας τόσον ὠραία τὰς ἐορτάς.) **Κίχλην** ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν Σχολικῶν Ἀγώνων τοῦ Σταδίου· τώρα ἀναμένω καὶ τὰ τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραδείων.) **Ἀδεργινδὸν** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἡ ἰδέα περὶ ἐκδόσεως καὶ δευτέρου περιόχου διὰ μεγαλύτερους εἶνε παλαιὰ καὶ τὴν μελετῶ πρὸ πολλοῦ· ἂν δὲν ἀπατώμαι, καὶ σὺ ὁ ἴδιός μου ἔγραψες ἄλλοτε ὑπὲρ αὐτῆς.) **Λεοπάρδαλιν** (ἡ ὕλη δημοσιεύεται προσχεδιασμένως· ἡζέτω τί καὶ τί θὰ δημοσιευθῇ ὅλον τὸ ἔτος, ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ, ἕκαστον, κτλ. ἐπομένως αἱ συμβουλαὶ δὲν χρησιμεύουν, ἀφ' οὗ τὸ σχέδιόν δὲν μεταβάλλεται εὐκόλως.) **Πετηνὸν τῆς Ἑρήμου** (διατί ἔτσι. . . τηλεγραφικῶς;) **Ἀσπροτοταμίτην, Σμυρνηοπούλαν** (ἐλήφθην· ὡς πρὸς τὰς λύσεις σου, δὲν μου εἶνε εὐκόλον νὰ παρατηρήσω τώρα ἂν εἶγον ληφθῇ ὅλων τῶν φυλλαδίων.) **Χαμένην Εὐτυχίαν** (χαίρω πολὺ πού μ' εὐρίσκεις τόσων τερπνὴν καὶ ὠρελίμων.) **Δημ. Μ. Πρωτοπαπᾶν** (δυστυχῶς, οὐδεὶς εὐρήθη ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ προστατευομένου σου.) **Ἐωθινὸν Ἀστρον** (πολὺ εὐμορφον τὸ Π. Πνεῦμα.) **Παιδικὴν Χαράν** (νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, τί θὰ σκεφθῇ; νὰ μου παῖξας τοῦ χρόνου!) **Χαριτωμένην Μουρίσαν** (ἔστειλα.) **Φύθρον Ἀπόλλωνα** (ἔστειλα, μὲ τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐξισπώμα.) **Ἀβελ** (δὲν εἶνε δικαιοδοσία αὐτῇ· νὰ μου γράψῃς μόνος σου, ὅπως καὶ ἂν γράψῃς, διαφορετικὰ ὁ σκοπὸς τῆς ἀλληλογραφίας δὲν ἐκπληροῦται, καὶ νὰ ἡεῦρῃς ὅτι δὲν θὰ σου ἀπαντήσω πλέον.) **Κρητικὴν Κάστανον** (δυστυχῶς, καὶ τὰ δύο αὐτὰ Π. Πνεύματα ἔχουν δημοσιευθῇ πολιτικάς· θέλω πρωτότυπα, ἀδημοσίευτα.) **Μενεξεδένιαν** (τί νὰ γίνῃ! ἀφ' οὗ εἶνε εἰς τὸ μέσον οἱ Διαγωνισμοί!) **Μούσαν Θάλειαν** (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· μὰ δὲν μου λές, ἀπὸ τῶσας πληροφορίας, ποῖαν νὰ σου πρωτοδημοσιεύσω;) **Τρυγῶναν, Κεραμυδράτην**, **Θερνὴν Βροχὴν** (ὦ, τί ὠραία ἐκδρομή!) **Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης** ([Ε] πολὺ ὠραῖον τὸ Πάσχα σου, καὶ πολὺ ὠραία γραμμένον· καὶ τοῦ χρόνου.) **Δημ. Γ. Σημίτην, Ἰόνιον Νῆσον** (ὀλίγον ἀκόμη, καὶ αἱ ἀμφιβολίαι σου διαλύονται· βεβαίως ἡ Ἀθῶν τῆς Ἑρήμου εἶνε συνδρομητρία· δὲν τὴν βλέπεις;) **Θεραπεινίδα** **Ἐδρ Μουσῶν** (χαίρω πού ἔγινες ἐντελῶς καλὰ.) **Τρομερὸν Γιγάντα** (5), **Ἀληθῆ Φίλην** (ἀσπάζομαι καὶ τὴν Ἀυδίαν Ἀθῶν.) **Ἑλληνίδα τῶν Καυκασίων** (ἔστειλα.) **Ἐφόριστον Ἀρματολὸν** (ἰδού [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν, καὶ

αὐτῇ, ὑποθέτω, εἶνε ἡ μόνη ἐξηγήσις τοῦ ὀνείρου.) **Χακὴν Μαργαρίταν** (ἀρχίζει νὰ το πιστεύῃς; πάλι καλὰ!) **Γεώργιον Βιτζαζήν** (ὄχι, μόνον ἐν ψευδώνυμον· ἀλλ' καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε εὐπρεπές, κόσμιον, εἴτε ἀστειὸν εἴτε σοβαρόν· διὰ τοῦτο **Μάρχαρ** δὲν εἶπω ποτὲ κανένα φίλον μου.) **Σιωπηλὴν Νύκτα** (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα.) **Ἡρώα Θεοῦ** (μὰ πῶς; δι' ὅλας τὰς Ἀύσεις καταβάλλεις τὸν ἴδιον κόπον; δὲν το πιστεύω.) **Εὐτυχὴ Θνητὴν** (ἡ Νίνα φρ. 3.50, τὸ Λεύκωμα τῶν Μ. Μυστικῶν φρ. 3. εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού με ἀγαπᾷς τόσον.) **Ἐλαφον τῆς Ἀρτέμιδος** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς λαμπράς διαθέσεις.) **Σα. θῆν' Ἑλληνοπούλαν**, **Ἀνθοπώλιν** **τῆς Βερώνης** (τί χαριτωμένον γραμματάκι! ἡ Κική κατενθουσιασμένη διὰ τὴν τῶσιν σου καλοσύνην.) **Ἀρετὴν Δ. Ἰωαννίδου** (δυστυχῶς, καὶν δὲν ἦτο ἐλευθερὸν· περιμένω νέα.) **Ἀττικὴν Μοῦσαν** (κάθε ἄλλο παρὰ ἀνότητος ἡ ἐπιστολὴ σου· μόνον ποῦ εἶχε πολλὰς Πληροφορίας, καὶ δὲν ἔχω τόπον διὰ τόσας· ἡ «Μαρουσία» ὑπάρχει καὶ τιμᾶται φρ. 3.50· γράφε μου, καὶ μὴ σε μέλῃ.) **Μαντεῖον τῆς Λεβαδείας** (ἄμα γίνῃ καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου, νὰ μου γράψῃ καὶ τότε τῇ ἐγκρίνω ψευδώνυμον κτλ. δι' ὅσα μ' ἔρωτᾷς, σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὁδὸγός τοῦ 1ου φυλλαδίου.) **Ἀποπειῶσαν Ἐλπίδα**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

Ὁ Χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

218. Λεξιγραφία.

Τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖς, διπλάσιον ἂν γίνῃ, Μὲ ἓνα τέλος ἐστὶν ἀρχή, καὶ μίαν ἀρχὴ ἐστὶν τέλος, Στὴ θίλασσα θὰ μέλῃ.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Σῦρε κ' Ἑλα [Ε]

219. Στοιχειόγραφος.

Μὲ τὸ δέλτα εἰς τὴν Τροίαν
Θά με ἴδῃς πολεμουῖντα,
Καὶ τὸν οὐρανὸν ἐξ ἄλλου
Μὲ τὸ ταῦ ἐπισκοποῦντα.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεμιστοκλέους [Ε]

220. Λένιγμα.

Κάτοικος νήσου, καὶ σωστὰ δικά τὰ μέλη εἶχα...
Τὴν κεφαλὴν μου ἔκοψες, δὲν ἔμεινε οὔτε τρίχα!
Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεμιστοκλέους [Ε]

221. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἐστὶ θράσος θὰ ζῇ
[ἡστέτε.

Τὸ δευτέρον ἂν εὐρετε, θεὸν θὰ προσκυνήσετε.
Τὰ τρίτον μου τὸ σῶμά σας σιγὰ-σιγὰ μαρναίνοι.
Γιατὶ φωνάζουν καὶ θρηνοῦν; τὸ τέταρτον δια-
[βαίνει.

Τὸ πέμπτον εἶνε ἄνεμος πού δὲν μας φέρνει χιόνι,
Τὸ ἕκτον μία κτὴν κτλ. - καὶ ὁ ρόμβος τελειώνει.
Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Παιτῆ τῆς Ἑρήμου [Ε]

222. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ Μ
★ ★ ★ Μ
★ ★ ★ Μ
★ ★ ★ Μ

Ἑστάνη ὑπὸ Ὀλίπτιος τοῦ Γαμπίου [Ε]

223-224. Λογοπαλινγνία.

1. — Ποῖος θεὸς ὁμοιάζει μὲ μύτην;
2. — Τί πράγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Ἀῆ νὰ μασσᾷ τὸ Α;

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

225. Κεκρυμμένη Παροιμία.

Ὁ Γιάννης εἶνε πολὺ ἀτακτός καὶ ἀμελής.
Μ' ὅποιον παιδί συναντηθῇ διὰ τὸ πειράξῃ. Κανένα, μήτε τὸ δασκαλὸν δὲν ἀκούει. Συχνὰ ὁ δάσκαλος τοῦ λέγει: «Γιάννη νὰ καθήσῃς καλὰ, γιατί θὰ φῆς ἔξω.» Ἀλλ' ἀπὸ τέτοια δὲν ἰδρύνει

τὸ αὐτὸ τοῦ Γιάννη. «Δὲν μ' ἀρέσουν ἑμένα τὰ γράμματα, φωνάζει· δὲν θὰ καθίσω πρόνιμα, γιατί δὲν θέλω νὰ με μάθῃς!» Καλὲ δὲν μου λέτε τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδί;

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί [Ε]

226—230. Μαγικὴ Λέξεις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις;
κράτος, ὀλκάς, σίτος, παῖδιον, δέν.

Ἑστάνη ὑπὸ Ν. Κ. Λικαδύλλα [Ε]

231. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαῖαν ἐορτήν:
1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Δυσάρεστον αἰσθημα. 3, Νηρηΐς. 4, Πρωτεύουσα. 5, Δέδρον.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [Ε]

232. Φωνηεντολόγον.

ρντ-τε-γρφε.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Τυδῆος [Ε]

233. Γρῦφος.

Εἶμαι ν ἡ ρεῖ
χορ κ' α λυε, δ' ο ρουε.
ᾠδε + ἔτον

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Σμυρνηοπούλας [Ε]

Τέλος τοῦ 63ου Διαγωνισμοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.

117. Διγόκερως (ἐγώ, καιρός.) — 118. Ἑσθῆς, Ἑσθῆρ. — 119. Σπύρα-σφυρά. — 120. Αἶας, Ἀσία.

121. I Π Σ 122. Εἶνε ἡ κτλ. Λ Ε Υ μαζ ἡ: βυζαντινῶν Μ Α Σ νῆς μουσικῆς ἀν. Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ τετραμμένη: πᾶ, Δ Κ Ν βοθ, γᾶ, δτ, κέ.

Ε Α Ο ζῶ, γᾶ, πᾶ. — Β Ν Σ 125. Τῇ ἀντα-

λαγῇ διὰ τοῦ Δ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ΔΕΓΩ, Λόγος, Λόγιος, Λέξις, Λεξιόν, παραγόμεναι ἐκ τοῦ λέγω. — 124. Κακὸν τὸ γῆρας, οὗ γὰρ ἔρχεται μόνον. — 125. Οὐκ ἔστι θάνατος ψυχῆς. — 126. Ἰριγένεια.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερονὰ μορφωτικά καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Τιμὰται ἕκαστον ἄδεδον μὲν φρ 3 50, χρυσόδεδον δὲ φρ. 5.

ΤΟ ΟΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, μυθιστορία Ἀνδρέου Λαοῦ, κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρπου. Μετὰ 20 εἰκονογραφίαν.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ, μυθιστορία Ρ. J. Stahl, κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρπου. Μετὰ 21 εἰκονογραφίαν.

Η ΝΙΝΑ, διήγημα Λουίζης Μ. Ἀλκώε, κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρπου. Μετὰ 20 εἰκονογραφίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΙΚΙΟΥ, μυθιστορία Ἀνδρέου Λαοῦ, ἐλληνικῆς ὑποθέσεως, κατὰ μετάφρασιν Καστῆ Παλαμά. Πρόλογος Σπ. Λάμπρου. Μετὰ 25 εἰκονογραφίαν.

Ο ΠΥΡΕΙΟΝΩΔΗΣ, μυθιστορία ὑπὸ Α. Ζενεβραΐν, κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρπου. Μετὰ 24 εἰκονογραφίαν.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, μυθιστορία ὑπὸ Ἐρρίκου Μαλέν, κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀννίνου. Μετὰ 25 εἰκονογραφίαν.

Εὐρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.